

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 8^{ον}

Ap 374

ΔΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Ο καταθέτης εκτός από τον τόκον 4ο)ο
ΑΣΦΑΛΙΖΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
είτε διὰ τὸν κίνδυνον ζωῆς, είτε ἀρρώστειας καὶ ἀτυχημάτων.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Καταθέτει ὁ φρόνιμος καὶ προνοητικὸς ἄνθρωπος ἡλικίας 31 ἐτῶν, ἃς ποῦσε, Δρχ. 20.000 καὶ παίρνει ὁμολογίαν, μετὰ τὴν ὁποῖαν ἡμπορεῖ μέσῳ τῆς Δαϊκῆς Τραπεζῆς εἶτε νὰ τὴν πωλήσῃ, εἶτε ν' ἀνοίξῃ λογαριασμὸν γιὰ νὰ παίρῃ καὶ νὰ δίνῃ χρήματα ὅποτε βελήσῃ. Θὰ ἔχῃ τὸν τόκον τοῦ στίς 20.000 πρὸς 4 ο)ο Δρχ. 800 τακτικὰ κάθε χρόνον. Ἐν τῷ μεταξύ ἔαν συμβῇ καὶ ἀποθάνῃ, ἡ οἰκογένειά του θὰ εἰσπράξῃ Δρχ. 50.000. Δηλαδή δύναμις φορὸς τὴν κατάθεσιν. Ἐάν δὲ ὁ καταθέτης ὅταν ἀσφαλιστῇ εἶχεν ἡλικίαν μεγαλύτερη ἀπὸ 31 ἐτῶν, θὰ παίρῃ ἀναλόγως μικρότερον ποσό.

Ὅσο ἡ κατάθεσις εἶνε μεγαλύτερη, τόσο ἡ ἀποζημίωσις εἶνε μεγαλύτερη.
Ἡ ἀσφάλεια ἀρχίζει ἀπὸ Δρχ. 2.000 καὶ κάθε φορὰ πὺν καταθέτει νέα ποσά, ἡ ἀσφάλειά του αὐξάνει.

ΑΛΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ὁ φρόνιμος καὶ προνοητικὸς ἄνθρωπος προτιμᾷ ν' ἀσφαλισθῇ δι' ἀρρώστεια καὶ ἀτυχήματα. Καταθέτει, ἃς ποῦσε, πάλιν τὸ ἴδιον ποσὸν Δρχ. 20.000 καὶ παίρνει τὴν ὁμολογίαν, μετὰ τὴν ὁποῖαν ἡμπορεῖ, καθὼς εἴπαμε παραπάνω, νὰ τὴν πωλήσῃ ἢ νὰ παίρῃ καὶ νὰ δίνῃ χρήματα μέσῳ τῆς Δαϊκῆς Τραπεζῆς ὅποτε θέλει. Θὰ ἔχῃ τὸν τόκον τῶν Δρχ. 20.000 πρὸς 4 ο)ο Δρχ. 800 καὶ παραπάνω κάθε φορὰ πὺν ἀρρωστήσῃ θὰ παίρῃ ἀποζημίωσι. Ἐάν π. χ. ἀρρωστήσῃ 20 ἐβδομάδες θὰ πάρῃ ἀποζημίωσις γιὰ τὰς 20.000 Δρχ. πὺν κατέθεσε Δρχ. 6.520. Ἐάν πάλι τὸν ἴδιον χρόνον εἶτε τὸν ἄλλον ξανααρρωστήσῃ θὰ πάρῃ νέα ἀποζημίωσις.

Ἐτσι κάθε φορὰ πὺν ἀρρωσταίνει, εἶτε λίγες εἶτε πολλές ἐβδομάδες, εἶτε δολόκληρον χρόνον μέχρις ἡλικίας 55 ἐτῶν, θὰ παίρῃ τὴν ἀνάλογον ἀποζημίωσι.

Ὅσο ἡ κατάθεσις εἶνε μεγαλύτερη, τόσο ἡ ἀποζημίωσις εἶνε μεγαλύτερη.
Ὁ ἴδιος καταθέτης ἔαν συμβῇ νὰ πάθῃ ἀτύχημα καὶ ἀποθάνῃ, ἔαν ἔχῃ καταθέσῃ Δρχ. 20.000 οἱ κληρονόμοι θὰ πάρουν Δρχ. 40.000, δηλαδή οἱ κληρονόμοι θὰ παίρνουν δύο φορές τὴν κατάθεσιν.

Ἡ ἀσφάλεια αὐτὴ ἀρχίζει ἀπὸ Δρχ. 5.000 καὶ κάθε φορὰ πὺν καταθέτει νέα ποσά, ἡ ἀσφάλεια αὐξάνει.

Ζητήσατε προγράμματα καὶ πληροφορίας ἀπὸ τὸ Ἰδρυμα καὶ τὰ Ὑποκαταστήματα τῆς Δαϊκῆς Τραπεζῆς.

«ΓΚΡΕΚΑ»

Ὁρμήτῃκα δτι ποτέ δέν θά λελῃ ἀπὸ τὸ σπῖτι μου ἓνα κουτί

ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

Τά θανατοουργά αὐτὰ δισκία πὺν σάν νά τὰ κατασκευάζουν μάγοι διὰ τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἔτσι κρίνουν!

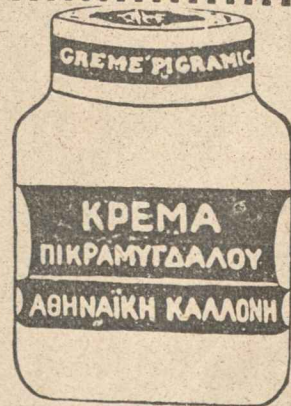
Ἐπίσης καὶ διὰ τοὺς πόνοὺς σας.

ΔΙΣΚΙΑ - ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

Ἄλλὰ μόνον στὴν γνήσια συσκευασία „Bayer“ μετὰ τὴν κυανόλευκον ταινίαν.

Προσέχετε τὰς ἀπομμιγσεις!

Πραγματικὴν ὡμορφίαν καὶ δροσερότητα προσώπου ἔχουν δοσι μεταχειρίζονται τὴν Κρέμαν μας.

Χιλιάδες εὐχαριστήριους ἐπιστολάς λαμβάνομεν ἀπὸ ὅσας τὴν μετεχειρίσθησαν, δτι εἶνε πραγματικῶς θαυμασία.

Λαμβόνουσιν λευκότητα, ἀφαίρεισιν τὸν πανάθων καὶ διατήρουν δροσερότητα σὰς χαρίζει ἡ Κρέμα μας.

Ζητήσατε τὴν παντοῦ — Κεντρικὴ Ἀποθήκη: Φαρμακείον Κ. Γ. ΠΕΡΑ, Γωνία Πατησίων 17 καὶ Βερανζέρου.

«ΜΗΝΥΤΕΡ»

Στὴ Γλυφάδα καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς οἰκίας Καραύσου ἐνοικιάζονται δύο δωμάτια, χῶλ, κουζίνα, ὕδωρ πόσιμον, ηλεκτρικόν, ἀντὶ δρχ. 13.000. Πληροφορία: Τυπογραφείον κ. Σ. Στραγγάλου, Λέκα 7.

ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΥΚΕΤΟ
Ἡ Γερμανικὴ Ἐστία
σε τὸ νέο θαῦμα
“GRUNIL”

Τὸ Grunil ἀπαλλάσσει
καρὰ ἀπὸ τὴν πολυπλοκή
στικὴ μπουγάδα, δὲν
πλένει τὰ ρούχα μόνον
ὥρως.

Τὸ Grunil δὲν ἔχει
μὲ τὰ γνωστὰ καὶ
σκευάσματα πὺν
ρούχα.

Ἀποζημιώνουν καὶ
ροῦχο ἀνὰ τὴν πρῶτην
Πωλείται εἰς τὰ
Ἐμπορικὰ τῆς
Γεν. Ἀντιρ. Π. Α. Τ.

— Ἀθῆναι, Δεκέμ.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ

ΤΗΝ

ΜΠΡΙΓΑΝΤΙΝΗΝ ΚΑΡΤΑΝ
Εἶνε ἡ
ΟΛΟΚΛΗΡΗ
Εἰς τὸ
Laboratoire

21 Μαΐου 1931

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

505

ΟΙ ΟΡΓΑΝΟΠΑΙΧΤΕΣ. — (Τοῦ Ὁθωνος Ρούπρεχτ).

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΒΕΡΤΗΑΥΤ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

Ἀπὸ μικρὸ παιδί ἀγαπᾷ τὴ θάλασσα. Μετὰ μαγεύει ἡ γαλήνη τῆς καὶ μετὰ ἡ τρικυμία τῆς. Ἄ, δὲν μιλάει τίποτα τόσο βαθυὶ στὴν ψυχὴ μου, ὅσο τ' ἀγριεμένα κύματα. Μ' ἀρέσει νὰ καθίσω στὴν ἀκτὴ, πάλιν κοντὰ στὴ θάλασσα, τόσο κοντὰ ὥστε νὰ με ρωτῇ, ὅταν οἱ ἀπὸρ τοῦ. Πόσες φορές δὲν μ' ἐγόητεψε τόσο ἡ τρικυμία, πὺν πᾶρ ὀλίγο νὰ με παρηγορήσῃ καὶ τῆς; ... Μοῦ φαίνεται δτι αὐτοὺς μαγευτικὰς Σειρήνες νὰ με καλοῦν μετὰ τὴν πλανεύτρια φωνὴν τοῦς, πέρα στὰ σκαλοῦντα τοῦς παλάτια, καὶ με κόπο προσπαθῶ ν' ἀντισταθῶ στὴ μαγικὴν τοῦς μουσικὴν, πὺν με τραβᾷ μαγνητικὰ. Ἐνα βράδι ἦσαν στὴν ἀκρογιαλία κάποιον νησιού. Ἦταν, θυμῶμαι, φθινόπωρον καὶ εἶχε ξεσπάσει ἡ μεγάλη τρικυμία τῆς Ἰσθμίας.

Ἡ ἀκρογιαλία ἦταν ἀπόρητη καὶ τὰ κύματα ἔσταζαν ὀλαφρὸς στυγερὰς ἀπὸ τοῦς βράχους τῆς.

Καθισμένος στὸν ὑψηλότερον βράχον θαύμαζα τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ θέαμα, καὶ ἀκούγα ἀπὸ τοῦς τὴν ζωτικὴν μουσικὴν, τὴ συμφωνίαν τῶν κυμάτων καὶ τῶν ἀνέμων...

Εἶχε πᾶρ βραδιάσει ἀρχετὰ καὶ δὲν μοῦ ἔκανε καρδιά νὰ φύγω. Ὁ φόρος πὺν ἠφανότανε πέρα, στὴν ἀκτὴ τῆς ἀκτῆς, εἶχε ἀνὰ...

Τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν ἐπικίνδυνον γιὰ τὰ πλοία, γι' αὐτὸ μὲλις ἀρῶ νὰ σκεπτεσθῇ ἄνθρωπος ἀμέσως τὸ φάρο.

Μὲ τὴν ἰδέαν πὺν εἶμαι μόνος, ἀρχισα ν' ἀπαγγέλω μερικὸς στίχους τοῦ Μπωντἐλαίρ γιὰ τὴ θάλασσα...

Ἡ φωνὴ μου ὥμως, ὅσο καὶ ἦν ἡνιόχη, ἀνιότανε μέσα στὴ βουὴ τῆς τρικυμίας.

Ἐξαίρετα, μέσα στὸ βραδινὸ σκότος πὺν ὅλοκα γινότανε καὶ πὺν πᾶρ, διέκριναν τὶς σιλονέτες ἐνὸς ἀντρός καὶ μίας γυναίκας, πὺν περπατοῦσαν πᾶνον στυγερὰς βράχους. Μοῦ φάνηκε πὺν παρῶντο αὐτὰ, γιὰ οἱ βράχοι ἦσαν πὺν ἀπὸ τοῦς καὶ τὸ ἀνῶστον ἔξαίρετα, φαινότανε σάν νὰ περπατοῦν ἀπὸ τοῦς πᾶνον στυγερὰς βράχους.

Ἐγὼ εἶπα, σκεπτεσθῇ, δὺν ρω-

μαντικοὶ ἐρωτευμένοι πὺν τοὺς τραβᾷ καὶ αὐτοὺς ἡ θάλασσα, ἔτσι ὅπως μετὰ τὴν καὶ ἐμένας.

Ἄλλ' ἔξαίρετα εἶδα τὸ ἀλλόκοτον ἔξαίρετον νὰ πᾶρ ἀγκαλιασμένοι ἀπὸ τοὺς βράχους, στὴ θάλασσα...

Θεέ μου! φώναξα, πᾶνε, πᾶνε στὴ θάλασσα, αὐτοκτονήσαντες...

Πὺν εἶνε δυνατόν νὰ τοὺς σώσω; Ἡ τρικυμία εἶνε τόσο φοβερὴ, πὺν δὲ θὰ μπορέσω νὰ κάμω τίποτα, πᾶρ ὀλο τὸ κολῶμαι πὺν ἔξω. Σκέφτηκα τότε νὰ πᾶν νὰ εἰδοποιήσω τοὺς φλόκας τοῦ φάρου. Ἀλλὰ ὅταν νὰ πᾶν ὡς ἐκεῖ, τὸ φάρο ἔξαίρετα δὲν εἶχε πᾶρ...

Ἐξαίρετα, ἔνα δυνατόν εἶχε διαπράξῃ ὅλο μου τὸ κομμάτι. Ἄ, ἦταν φοβερὸ αὐτὸ πὺν ἔβλεπα!... Εἶδα τὸν ἄντρα καὶ τὴ γυναῖκα ἀγκαλιασμένους πᾶνον ν' ἀνεβατοβαίνουν ἐπ' αὐτὰς τὰ κύματα, ἔτσι ὅπως περπατοῦσαν πᾶνον ἐπ' αὐτὰς τὸς βράχους...

Ναί, δὲν ἔβλεπα λάθος. Χαιρόμενος πὺν τὰ κύματα, ὅταν πᾶρ σκεπτόμενος πᾶνον στὴν κορυφὴν τοῦς, καὶ ἄλλοτε πᾶρ ἀποδοῦσαν πᾶνον τοὺς, χωρίς νὰ τ' ἀγγίζωιν!...

Τρέμοντας ἀπ' τὸ φόβον μου, ἀρχισα νὰ σκεπτόμην μὴπως εἶχε τρελλαθῇ ἔξαίρετα καὶ ἔβλεπα ὅτι αὐτοὺς. Μὰ ὄχι. Τὸ ἀγκαλιασμένο ἔξαίρετα προσκορροῦσε πᾶνον μετὰ τὸν ὅλο τοῦς πᾶνον στὴν ἀγριεμένη θάλασσα, ὅταν γάμπε πᾶνον, στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος...

Κι' ἐγὼ πὺν ποτε δὲν εἶχα φοβηθῇ στὴ ζωὴ μου, ἀρχισα νὰ περπατοῦ ἀπὸ ἓνα μυστηριώδη τοῦς. Ἦθελα νὰ φύγω ἀπὸ αὐτὴ τὴ στοιχειωμένη ἀκρογιαλία.

Γύρω μου ἦταν ἀπὸ τοῦς ὄρη.

Ἡ πλησιέστερη κατοικία ἀνθρώπων ἦταν ὁ φάρος.

Ἦθελα νὰ τρέξω γρήγορα πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀλλὰ τὰ πόδια μου ἔσταζαν.

Μοῦ φαινότανε δτι ἔξαίρετα, ὁ τόπος θὰ γέμει γύρω φαντάσματα.

Προσπαθῶ νὰ πᾶν μὰ προσεγγί. Δὲν εἶμαι πὺν ἐκεί, ἀλλὰ σὲ ὁριζόμενες στιγμὲς καὶ πὺν ἀπὸ τοῦς ἐπικαλεῖται τὸ θεὸν.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η ΣΟΥΠΙΑ

Τού πολέμου τ' άρριστημένα κήματα μ' έχ'αν πνίξει ένα πρωί στη Βερόσια. Έμιασε τρεις. 'Ο ύποφαινεμένος, ο Μητσός ο Πλαστήρας, συνταγματάρχης σήμερα της στρατιωτικής Δικαιοσύνης κι' ο Σπυρίδης, καθηγητής κατόπιν στην Καλλιθέα, αν είναι ακόμα εκεί.

Κατέβηκε μιά άφρατη νοσοκόμα.

Η σούπια μας είχαν χάσει. Ήσαν ξεσχισμένες και ραμμένες με ό,τι είδους σπάγγο και με όποιουδήποτε χρώματος κλωστή βρούσαμε. Έκτος του χτυπητού μπαλλώματος αυτού, έμιασε και γεμάτοι λάσπες. Λάσπες απ' όλα τα χωράφια της Μακεδονίας. Νόμιζε κανείς πως έμιασε μια κινήτη γεωλογική έκθεσηις του τάπου!...

Έτσι χαζεύαμε, στους δρόμους της Βερόσιας, μιά βοσκή και μελαγχολική ημέρα του χειμώνα...

Μας είχαν έπαινε οι στραγάλας της Βερόσιας και μας είχαν κατηγόρησι το νερό της. Κι' έτσι τραγύγαμε στραγάλα, διψούσαμε, περνούσαμε απ' τις βρύσες και δεν τολμούσαμε να πούμε νερό. Άνοιγαμε μόνο το στόμα μας ψηλά προς τη βροχή, σαν τον Σίσυφο, προσπαθώντας μ' αυτό τον τρόπο να ξεδιψάσουμε απ' τον ουρανό.

Χρήματα δεν είχε κανένας από μας, ή είχαμε ελάχιστα, χάρις στην άκαταστασία των στρατιωτικών ταχυδρομείων. Κι' έτσι, μη έχοντας πού να σταθούμε, σούγαμε τη δυστυχία και τη στενοχώρια μας, τον γυλιό και το τσούφι μας, στους λασπωμένους δρόμους της Βερόσιας.

Εκεί λοιπόν, στην όγρη μελαγχολία της βροχής και των στενών σοκακιών της πόλεως, άκούσαμε μιά φωνή να μάς καλή. Γυρίσαμε και κινιτάσαμε. Ήταν ένας γνωστός μας γιατρός, Διευθυντής του Αιγυπτιακού Έρυθρού Σταυρού, ενός λαμπρού Νοσοκομείου, το οποίο με χρηματά τους συνεκρότησαν οι Έλληνες της Αιγύπτου και το στείλανε στον πόλεμο.

Ήταν ένα από τα καλύτερα Νοσοκομεία, αν όχι το καλύτερο του Βαλκανικού πολέμου.

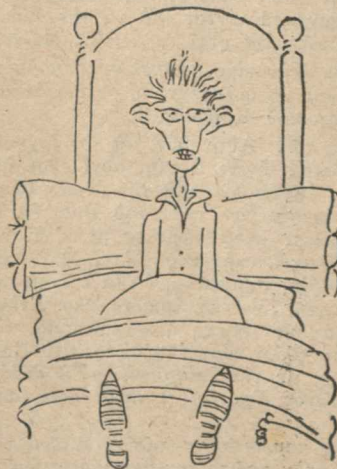
Οι γιατροί του, κύριοι. Κι' ή νοσοκόμας του, άσπρες, λιγουριστές και νόστιμες, σαν το μαντουλάτο!

Σταθήκαμε, χαίρεστίκαμε, άγκαλιαστήκαμε, άλληλοενηθήκαμε:

— Άκούτε εδώ; Άπό πού οχόσατε;
— Άπό τα Γιαννιτσά.
— Άπό πόσα κόσκινα (μάχες) περάσατε;
— Πώς είπατε; Πώς βρισκόσαστε;
— Με άκμαίο το φρόνημα και έν έχάτη καττώσει των στρατιωτικών... Γιατισμό!...

Άφου είπαμε κι' άλλα πολλά και διάφορα, μάς λέει ο γιατρός:

— Άκούτε εδώ. Τό μεσημέρι θα ρήθε να φάμε.
— Πού;
— Στο Νοσοκομείο.
— Για όνομα του Θεού, γιατρέ.

Άσπρα κρεβάτια με άσπρες μορφές.

Είχαμε ένα φόβο κι' οι τρεις και μιά άποστροφή στα Νοσοκομεία. Έκείνα τα άσπρα τους κρεβάτια, με τις άσπρες μορφές επάνω τους, μάς πόνωναν το αήμα. Μετά το Σαραντάπορο, είχαμε άφροσύνη κι' οι τρεις, κι' ένό μας είπαν να μάς στείλουν στο Νοσοκομείο, προτιμήσαμε να μείνουμε έξω με το στρατό και να πεθάνουμε στον άνοιχτό άέρα.

— Ένωια σας, μάς λέει ο γιατρός, και τό Νοσοκομείο τό δικό μας δεν είνε σαν τ' άλλα...
— Ισοδόχομο μωρίζει;
— Όχι.
— Έχει καλώς. Ερχόμαστε...

Στις δώδεκα χτυπήσαμε την πόρτα του Νοσοκομείου. Για Νοσοκομείο είχε χρησιμοποιηθεί κάποιον μεγάλο σπίτι Τουρκικό, σχολείο ήταν, τί ήταν, δεν άνημαί.

Μιά νοσοκόμα, λευκή ως Χερουβείμ, έστ'ή σαν νεοεφεύρητο ψωμί, κι' άφράτη σαν νιγέ.

ρουβείμ, έστ'ή σαν νεοεφεύρητο ψωμί, κι' άφράτη σαν νιγέ.

— Τι θέλετε;
— Ό γιατρός μάς είπε ναρθουμε.
— Ά! Κατάλαβα! Σταθήτε μιά στιγμή εδώ.

Άνεβαίμε επάνω και σε λίγο ξανακατεβαίμε φορτωμένη με διάφορα κομμάτια ψωμιού, τυρί και κάτι μεγάλες άσπρες ρέδες Μακεδονικές, ένα είδος ραπανιών του τόπου, πού είνε μεγάλα σαν κινιόνια και καντερά σαν διάβολος.

Εμείς τ' άδεχτήκαμε άλληλοκαταξέμενοι και χαμογελώντας με φαινομενική προσοχή και... επιμέλεια. Τά βάλαμε στα σακιάδια μας και τυλίξαμε τις ρέδες με χαρτί, για να... μη σπάσουν!

Αντέστε στο καλό τώρα. Καλή παρτίδα! μάς είπε ή νοσοκόμα. Και γοργή και ηδηχητή άνέθηκε τις σκάλες, σαν ν' άνελήφθη στους ουρανούς.

Εμείς άλληλοκαταχτήκαμε ξαφνιασμένοι. Μά δεν εφύγαμε. Κρατώντας τα σακιάδια μας, για να μη μάς πέσουν οι ρέδες και τις... χάσουμε, άνεβήκαμε επάνω.

Εφάγαμε από δωμάτιο σε δωμάτιο, για να βρούμε τους γιατρούς.

Άξιωματικοί, ως έπί τό πλείστον, τραυματισμένοι ήσαν ξαπλωμένοι στα κρεβάτια.

Θυμάμαι τό λοχαγό με άνοιχτό το στόμα Θεοτόκη, τον μακαρίτη τον Τραπεζούντιο, έφεδρο ύπολοχαγό, ένα Κολώνα απ' τη Θεσσαλία, πού πέθανε στα άσ, κι' άλλους πολλούς δμενους μ' έλαιο και μονοκεμμένους στο αήμα τους!...

Έξαφνα, να και προβάλλει μπροστά μου λευκή ή νοσοκόμα, πού μάς... έλεγε, φρωτίζουμε άμα μάς εide και μάς φωνάζει:

— Έδώ! Έδώ! Τι θέλετε εδώ...
— Γεγε άμέσως!... Έδώ άπαγορεύεται!...
— Τε ή όχι;

— Δεν ξέρουμε τό δρόμο...
— Πώς; Τι είπατε; Δεν ξέρετε τό δρόμο; Θά φύγετε ή να είδοσάμω το Διευθυντή;

— Θά μάς ύποχρεώση άν τον είδοσάμω;— Θά σάς ύποχρεώσω... Καί γιατί;

— Δεν σάς φτάνει τό ψωμί!... Φύγετε, γιατί βρήτε τον μετελά σας... Θά φωνάξω, άκούτε Διευθυντή!...

— Είπαμε και μεις, ότι θα μάς φωνάξουν άν τον φωνάξω.

— Σταθήτε λοιπόν, και θα σάς δείξω!— Μωρέ, αυτή είνε άπια και θυμάμαι...

Σε λίγο την είδαμε να μπαίνει σ' ένα ράκι με όρμη και ν' άναφέρει φωναχτά:

— Κάτι στρατιώτες, πού φαίνεται να είνε ζημιάνοι, μπήκαν στο Νοσοκομείο και γυρίζουν στους θαλάμους!... Καλέστε τους βγάλουν έξω, γιατί θα μάς κλέβουν τίποτε.

— Καλά, άκούστηκε μιά άλλη φωνή από μέσα, πήγαμε να έτοιμάσως τό φαί έσύ, κι' έγω τους διορθώνω...

Και βγήκε άμέσως έξω, κάπως ξαφνιασμένος, ο Διευθυντής. Άλλά άμα μάς εide, έσκασε στα γέλια. Ήταν ο φίλος μας γιατρός.

Σε λίγο, καθόμαστε σ' ένα μακρόν τραπέζι, με καθαρά τραπεζομάνηλα, πού είχαμε καιρό να δούμε και πιάτα και σερβίτσια. Ήρθαν κι' οι άλλοι γιατροί και μιλούσαμε για τον πόλεμο, τους φίλους πού χαθήκαν και την εγκατέλειψαν και τον ένδοξασμό των πληγωμένων, πού θεραπεύανε στο Νοσοκομείο.

— Δεν πού λέτε, μάς λέει ο Διευθυντής, έχετε καιρό να φάτε σούπα;

— Καιρό λέει!... Μέρες κι' ήμερες, βδομάδες, μήνες, μπορεί να είνε κι' αιώνας!... Ξέρουμε κι' εμείς!...

— Έ, λοιπόν σάς έχω μιά σούπα σήμερα μ' έξη κόττες και κομμάτια από άρνι!... Δυό δάχτυλα αυγόκο-

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΣΟΦΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Μιά μέρα ένας σουλτάνος βγήκε από τό παλάτι του και τράβηξε κατά τό παζάρι, στο μέρος όπου πουλούσαν τις πιο άκριβές προαμίες.

Σαν έφτασε εκεί, είδε έναν γέρο πού καθόταν κάτω στανυροπόδι, χωρίς όμως νάχη τίποτε μπροστά του.

— Έ, τι πωλάς έσύ, γέρο; ρώτησε ο σουλτάνος με περιέργεια σηκώνοντας κοντά του.

— Σουλτάνε, άποχρήστηκε άτάχαλος ο γέρος.

Ο σουλτάνος συλλογίστηκε λιγάκι και βγάδοντας έκαστο φλουριά πού πάσσε και τού είπε:

— Πάρε αυτά τα χρήματα και δός μου μιά συμβουλή.

Ο γέρος πήρε τά φλουριά κι' άφου σκέφτηκε λιγάκι άπάντησε άφρά-άφρά:

— Όταν σκαπείς να κάμης κατίτι, να λογαριάζης πάντα και τι σε περιμένει έπειτα.

Οι άδελφοί του σουλτάνου γέλασαν άκούοντας αυτά τα λόγια. Ο σουλτάνος όμως γυρίζοντας στο παλάτι δέχτηκε να χαράξουν τη συμβουλή του γέρου στους τοίχους των όντάδων, ότα έπαυτα, στα σπείη παντός.

Ύστερ' από κάμποσον καιρό μερικοί μεγιστάνες έκαμαν συνωμοσία και άποφάσισαν να δολοφονήσουν τον σουλτάνο και ν' άρπάξουν αυτό την έξουσία.

Κάλεσαν λοιπόν κοντά τους τον κουνέλο του παλατιού κι' άφου πού δόσατε άρετά χρήματα τον έπεισαν να σκεπτόση το σουλτάνο.

Την άρραμένη μέρα ο κουνέλος πήγε να βυρίση το σουλτάνο, με την άπόφασι όμως να τού κηφή το λαμό, καθώς ελγε ύποσχεθεί στους συνωμότες.

Άλλά όταν άνοιξε την πετσέτα, πού τού έφεραν για να τή βάλη γύρω απ' το λαμό του σουλτάνου, δάδασε τά λόγια αυτά κεντημένα πάνω της:

—Όταν σκαπείς να κάμης κατίτι, να λογαριάζης πάντα και τι σε περιμένει έπειτα.

Τό σπιδ αυτό τράμαζε τον κουνέλο, τον καταρτίσε. Τού πέρασε άμέσως απ' το νού, πως ο σουλτάνος ήξερε το κακούργο σχέδιό του και ήθελε να τον δοκιμάση.

Έπρεσε λοιπόν στα πόδα του και άφου τού δηγήθηκε την ιστορία της συνωμοσίας, τού ζήτησε με κλάματα στα μάτια ξέλεος και συγχώρησι.

Ο σουλτάνος, μόλις πληροφορήθηκε έτσι άνέλματα τον κύνεινο πού διέτρεξε, έστειλε να τού φέρουν απ' το παζάρι τό σοφό γέρο, τον έκαμε την ίδια μέρα βεζύρη του, θανάτωσε τούς συνωμότες και χάρισε στον κουνέλο τη ζωή του...

ΕΙΣΤΙΤΙΚΕΣ

Π ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΣΤΑ 1848

Σύμφωνα με μιά στατιστική στα 1848 έξεδίδοντο στην Άφρική 5 έφημερίδες, στην Άσθια 34, στην Λατορία 36, στο Βέλγιο 15, στον Καναδά 51, στη Δανία 54, στην Άγγλία 375, στη Γαλλία 400, στην Ελλάδα 9, στο Άννόβερο 4, στην Ίολανδία 80, στη Νορβηγία και στη Σουηδία 70, στην Πολωνία 49, στην Πορτογαλία 20, στην Πρωσία 168, στη Ρωσία 154, στη Σκωτία 77, στην Έλβετία 50 και στην Άμερική 800.

Οι έφημερίδες, στην Άσθια 34, στην Λατορία 36, στο Βέλγιο 15, στον Καναδά 51, στη Δανία 54, στην Άγγλία 375, στη Γαλλία 400, στην Ελλάδα 9, στο Άννόβερο 4, στην Ίολανδία 80, στη Νορβηγία και στη Σουηδία 70, στην Πολωνία 49, στην Πορτογαλία 20, στην Πρωσία 168, στη Ρωσία 154, στη Σκωτία 77, στην Έλβετία 50 και στην Άμερική 800.

Οι έφημερίδες, στην Άσθια 34, στην Λατορία 36, στο Βέλγιο 15, στον Καναδά 51, στη Δανία 54, στην Άγγλία 375, στη Γαλλία 400, στην Ελλάδα 9, στο Άννόβερο 4, στην Ίολανδία 80, στη Νορβηγία και στη Σουηδία 70, στην Πολωνία 49, στην Πορτογαλία 20, στην Πρωσία 168, στη Ρωσία 154, στη Σκωτία 77, στην Έλβετία 50 και στην Άμερική 800.

Οι έφημερίδες, στην Άσθια 34, στην Λατορία 36, στο Βέλγιο 15, στον Καναδά 51, στη Δανία 54, στην Άγγλία 375, στη Γαλλία 400, στην Ελλάδα 9, στο Άννόβερο 4, στην Ίολανδία 80, στη Νορβηγία και στη Σουηδία 70, στην Πολωνία 49, στην Πορτογαλία 20, στην Πρωσία 168, στη Ρωσία 154, στη Σκωτία 77, στην Έλβετία 50 και στην Άμερική 800.

Οι έφημερίδες, στην Άσθια 34, στην Λατορία 36, στο Βέλγιο 15, στον Καναδά 51, στη Δανία 54, στην Άγγλία 375, στη Γαλλία 400, στην Ελλάδα 9, στο Άννόβερο 4, στην Ίολανδία 80, στη Νορβηγία και στη Σουηδία 70, στην Πολωνία 49, στην Πορτογαλία 20, στην Πρωσία 168, στη Ρωσία 154, στη Σκωτία 77, στην Έλβετία 50 και στην Άμερική 800.

Οι έφημερίδες, στην Άσθια 34, στην Λατορία 36, στο Βέλγιο 15, στον Καναδά 51, στη Δανία 54, στην Άγγλία 375, στη Γαλλία 400, στην Ελλάδα 9, στο Άννόβερο 4, στην Ίολανδία 80, στη Νορβηγία και στη Σουηδία 70, στην Πολωνία 49, στην Πορτογαλία 20, στην Πρωσία 168, στη Ρωσία 154, στη Σκωτία 77, στην Έλβετία 50 και στην Άμερική 800.

Οι έφημερίδες, στην Άσθια 34, στην Λατορία 36, στο Βέλγιο 15, στον Καναδά 51, στη Δανία 54, στην Άγγλία 375, στη Γαλλία 400, στην Ελλάδα 9, στο Άννόβερο 4, στην Ίολανδία 80, στη Νορβηγία και στη Σουηδία 70, στην Πολωνία 49, στην Πορτογαλία 20, στην Πρωσία 168, στη Ρωσία 154, στη Σκωτία 77, στην Έλβετία 50 και στην Άμερική 800.

Οι έφημερίδες, στην Άσθια 34, στην Λατορία 36, στο Βέλγιο 15, στον Καναδά 51, στη Δανία 54, στην Άγγλία 375, στη Γαλλία 400, στην Ελλάδα 9, στο Άννόβερο 4, στην Ίολανδία 80, στη Νορβηγία και στη Σουηδία 70, στην Πολωνία 49, στην Πορτογαλία 20, στην Πρωσία 168, στη Ρωσία 154, στη Σκωτία 77, στην Έλβετία 50 και στην Άμερική 800.

Οι έφημερίδες, στην Άσθια 34, στην Λατορία 36, στο Βέλγιο 15, στον Καναδά 51, στη Δανία 54, στην Άγγλία 375, στη Γαλλία 400, στην Ελλάδα 9, στο Άννόβερο 4, στην Ίολανδία 80, στη Νορβηγία και στη Σουηδία 70, στην Πολωνία 49, στην Πορτογαλία 20, στην Πρωσία 168, στη Ρωσία 154, στη Σκωτία 77, στην Έλβετία 50 και στην Άμερική 800.

Οι έφημερίδες, στην Άσθια 34, στην Λατορία 36, στο Βέλγιο 15, στον Καναδά 51, στη Δανία 54, στην Άγγλία 375, στη Γαλλία 400, στην Ελλάδα 9, στο Άννόβερο 4, στην Ίολανδία 80, στη Νορβηγία και στη Σουηδία 70, στην Πολωνία 49, στην Πορτογαλία 20, στην Πρωσία 168, στη Ρωσία 154, στη Σκωτία 77, στην Έλβετία 50 και στην Άμερική 800.

Οι έφημερίδες, στην Άσθια 34, στην Λατορία 36, στο Βέλγιο 15, στον Καναδά 51, στη Δανία 54, στην Άγγλία 375, στη Γαλλία 400, στην Ελλάδα 9, στο Άννόβερο 4, στην Ίολανδία 80, στη Νορβηγία και στη Σουηδία 70, στην Πολωνία 49, στην Πορτογαλία 20, στην Πρωσία 168, στη Ρωσία 154, στη Σκωτία 77, στην Έλβετία 50 και στην Άμερική 800.

Οι έφημερίδες, στην Άσθια 34, στην Λατορία 36, στο Βέλγιο 15, στον Καναδά 51, στη Δανία 54, στην Άγγλία 375, στη Γαλλία 400, στην Ελλάδα 9, στο Άννόβερο 4, στην Ίολανδία 80, στη Νορβηγία και στη Σουηδία 70, στην Πολωνία 49, στην Πορτογαλία 20, στην Πρωσία 168, στη Ρωσία 154, στη Σκωτία 77, στην Έλβετία 50 και στην Άμερική 800.

Οι έφημερίδες, στην Άσθια 34, στην Λατορία 36, στο Βέλγιο 15, στον Καναδά 51, στη Δανία 54, στην Άγγλία 375, στη Γαλλία 400, στην Ελλάδα 9, στο Άννόβερο 4, στην Ίολανδία 80, στη Νορβηγία και στη Σουηδία 70, στην Πολωνία 49, στην Πορτογαλία 20, στην Πρωσία 168, στη Ρωσία 154, στη Σκωτία 77, στην Έλβετία 50 και στην Άμερική 800.

ΝΑΥΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΤΙΜΟΝΙ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕΑ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑ

Τό καράβι είνε κατασκευάσμα των διαβόλων. Έκαμαν ένα τριμυρόβροτο ξύλο και βγήκαν διαλαλητάδες σ' όλη τη γή:

— Έμπρός, έλανε! Ψυχές στραμμένες, παθιασμένοι κόσμοι, μάτια κλεισμένα στο μυστήριο, έλατε μέσα και θα τό γνωρίσετε άμέσως!

Και άμέσως τά μάτια τά κλειστά, οι παθιασμένοι κόσμοι, ή στραμμένες ψυχές, έτρεξαν κοπάδι από της γής τά πέρατα, κατέβηκαν στην άκρογιαλιά, μπήκαν στο καράβι.

Τι τόπους θα χαρούν, τι χαρές θα γνωρίσουν, πόσα χρήματα θ' άπολάβουν στη στιγμή!

Έξαφνα προβάλλει κι' ένα γεροντάκι ταπεινό και παραπονώ-
ρη:

— Νάμπα μέσα κι' έγω; ρωτάει τον καπετάνιο.

— Έμπρα, τού λέει εκείνος. Έμπρα μέσα και σύ. Έμπρα σύνταχα...

— Νά πάω και τό ξυλάκι μου μαζί;

— Πάρ' το.

Έμπηκε μέσα τό γεροντάκι κι' έκασε κατάνακτα, στην πρύμνη του καραβιού.

Άνοιξαν οι ναυτοδιαβόλοι τά παλιά, έτρεξαν τά ξάρτια, πήρε δρόμο στ' άνοιχτά τό πλεούμενο.

— Καλό μας κατενέδιο! ευχήθηκαν συναισθημένοι οι ταξειδιώτες.

— Καλό σας κατενέδιο! Χά, χά, χά!... Καλό σας κατενέδιο!

Χά, χά, χά!... έχουριάζον από πρύμνη σε πλώρη οι ναυτοδιαβόλοι.

Καί τό χρογιατό τους βοήθας εγίνηκεν είδώς κι' άνατράξε απ' άκρη σ' άκρη τη θάλασσα.

Όρος τό κύμα σπρώχνεται μπροστά, πύργος άλόνητος ψηλώνει πίσωθε τους!...

Κι' από τά πλάγια σαν λίκοι χνηοίν άπάνω των άλλα κύματα σωρός...

Έκέρωσαν οι ταξειδιώτες οι άμαθοι. Καπνός σκόρπισαν έμπρός τους ή χαρές, οι τόποι, τά χρήματα. Κόρακας ο φόβος φωλιάζει μέσα τους, ξεσχείζει τους τα σπλάχνα, ρουφά τό αήμα τους.

Τό πλοίο γέρνει δεξιά, γέρνει ξερβά, πηδά πίσω κι' έμπρός βαρβάτο πηδήμα και τά νερά τό πνίγουν, τό κουρσεύουν, τό πατούν.

Οι διαβολοκαυτές στα ξάρτια σκαρφαλωμένοι τραγουδούν άμέριμνα, άναμπαίζουν περιστασιακά τούς ταξειδιώτες, γελούν με την έμπιστοσύνη και την ελπίδα τους.

— Καλό ταξείδι! Καλό κι' αιώνα! φωνάζουν πάντοτε.

Όμως τό καράβι, όσο κι' άν πατιέται κι' άν κινι-
δυνεύει, δεν πνίγεται. Παλεύει κι' άντρείβεται, σαν να έχη ημχή μέσα του. Ψυχή γιγανταμένη.

Κι' είνε ημχή του ο γέροντας πού κάθεται στην πρύμνη του, κι' είνε όδηγός του τό ξυλάκι του.

Μ' εκείνο παίρνει δρόμο τό καράβι, λοξεύει στα ψηλά κύματα, φεύγει την όγρη και τη λύσσα τους.

Κι' ένό οι διαβολοκαυτές τον άλεθρό του προσδοκούν, κι' ένό οι ταξειδιώτες κλάνε τη μοίρα τους, και τά νερά με λύσσα περιμένουν να κλωθοποιήσουν στο σκαρί του, εκείνο σπύζει τη φορητοκαυμένη θάλασσα κι' άράζει σε λιμάνι ήγειο και γελαστό.

— Δόξα στο σπύζο! Δόξα στο γέροντα!... Ξεσπά σήχηρα τρανή φωνή από τό στόμα των ταξειδιωτών.

— Κατάρτα! άπάντα σαν άστροπέζω ή φωνή των διαβόλων.

Και τά νερά του κόραου δέχονται λαχρύνοντας τούς ναύτες και τον καπετάνιο τους, τον καπετάνιο και τό μίσος τού.

Έσώθηκεν όμως ο κόσμος. Έγνοισε κανένας στη χώρα του, άγία ηρε τους τόπους, ύπνιενε τά πάλι, έσεβάστηκε τό μυστήριο.

Και δεν δοξολογά τώρα πια παρά τον Άη-Νικόλα, τό γέροντα. Οι διαβόλοι έφτασαν τό καράβι, μά ο Άη-Νικόλας έκαμε τό τιμόνι του...

† Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Μεταξύ των μακροβίων συγγραφέων, πού των όποιων κι' άλλοτε έχωμε γράψει, αναγκαλιόμαστε και οι έξής: Λεόντιος, ο όποιος έζησε 70 χρόνια, ο Λαμενιά 72, ο Λόττι 73, ο Ντελλά 74, ο Μαριονέλι 76, ο Μαλεμπράνς 74, ο Μπρσσόνε 75, ο Γαλιλαίος 78, ο Σατοφράνδος 79, ο Ρολλίν 80, ο Μπικρόν 81, ο Όρφμεν 82, ο Βολταίρος 84, ο Νεύτων 85, ο Καλδερόν 86, ο Άλβέρτος ο Μέγας 87, ο Φοντενέλ 100 και ο Ίπποκράτης, ο πατήρ της Ίατρικής, 104.

Ετάλαμε με προσοχή τις ρέδες στα σακιάδια μας.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΝΙΓΜΕΝΟΥ

— Έδω και τρία χρόνια, κύριε, άρχισε να διηγείται ο Πάλ Μοκός στον συνεπιδάτη του σιδηροδρομίου, με τον όποιον μόλις είχε γνωστεί, ήμουν ο νόμιμος ιδιοκτήτης μιας ώριμότητας... γυναίκας, που την έλάτρευα και συνάμα μιας βενζινατάου, τελευταίου συστήματος, που την άγατούσα επίσης πολύ.

Ήταν ένα αλθρό παρμα — μιλώ για τη βενζινατάου — ένα θαυμάσιο παιχνίδι, με το οποίο διασκεδάσα σαν νάουνια μικρό παιδί. Άλλωστε, καθώς θα σας αποδείξω παρακάτω, αφού έχετε την καλωσύνη να μ' άκούσετε, ήμουν άκρως παρμα τότε. Έντομεταξύ όμως, είχε αλθρεία, πώς γέ- ρασα λιγάκι.

Μιά άνοιξη, πήρα τη γυναίκα μου και τη βενζινατάου και πήγα κι' εγκατεστάθηκα στο Άγκαι. Τό έξερετε το Άγκαι; "Α, είνε μια πραγματική γωνιά επαίρειου παραδείσου και βρίσκεται στη Ριβιέρα.

Η θάλασσα όμως στά μέρη αυτά είνε πάρα πολύ άστατη. Με την παρμακή πνοή του βοριά, γίνεται άνάστατη και τά ρεύματα, που σχηματίζονται τότε, είνε έξαιρετικά επικίνδυνα. Ωστόσο, εγώ έδενα για άσφάλεια τη βενζινατάου στο μέρος όπου είχαν οι παρμάδες τις βάρκες τους και κάθε μέρα ξενονόμισα μαζί με τη γυναίκα μου στο πέλαος.

Όταν φτάναμε σ' άπόστασι δυό μιλίων από τον τελευταίο σκό- πελο, σταματούσαμε το δρόμο μας και σε λίγο έδενα μια και ριχνό- μουν κατακέφαλα μέσα στά καταγάλανα νερά.

Είχε μια μέθοδος άκριτά πρωτότυπη, όταν πρόκειται να πάρη κα- νείς το λουτρό του. Σας τη συνιστώ, κύριε, κι' εσάς, κι' εμένα βέ- λωας πώς θα σας προξενήσει ευχαρίστησι όταν την εφαρμόσετε, γιατί θα δοκιμάσετε ύπεροχα συναισθήματα.

Όσο για μένα, δεν μπορού να πω πώς ήταν τόσο ευχάριστο το συναισθήμα που δοκίμασα μια μέρα, όταν είδα έξαφνα τη βενζινα- τάου ν' άποκομίνεται και τη γυναίκα μου να χειρονομεί προς το μέ- ρος μου απειλομένη.

Στην άρχή υπέθεσα πώς η γυναίκα μου είχε άγγίξει από άπροσε- ξία το διακατή μου και πώς ο μυστήριος άνδρας σ' άπείχε, όπως συμβαίνει σε τέτοιες περιπτώσεις.

Κι' εκείνη τη στιγμή άκριβώς είχε σηκωθεί μια μεγάλη θαλασ- στοσαραχή και τά κύματα όρμησαν το ένα πίσω από τ' άλλο, άπειλη- τικά κι' άφροστεφανωμένα.

Θέλησα να φωνάξω στη γυναίκα μου για να της μεταδώσω μια όδηγία, αλλά η φωνή μου πνίγηκε μέσα στο μουγγρητό του άγέρας που φυσούσε σαν λυσσασμένος.

Σε λίγο η βενζινατάου δεν ήταν παρά ένα μαύρο σημάδι, χαμένο στον όρίζοντα. Άλλά — περίεργο πράγμα — μου φαίνεται πώς είχε έ- ξασανστεί προς το μέρος της άκτης. Πώς το κατόρθωσε αυτό, αφού πήγαινε άνυπόλητη;

— Άν και γνωρίζω, κύριε, να κολιμπάω σαν ντελφίνι, ωστόσο, όταν με παρμάνα το ρεύμα προς την άνοιχτή θάλασσα κι' υπολό- γισα πρόγερα τις άποστάσεις, κατόρθωσα πώς έφτασε η τελευ- ταία μου στιγμή!...

Μολαταύτα, όπως είπα που ά- σκολούνται με τον άθλητισμό, άρχισα κι' εγώ να παλεύω με τά κύματα, αναπτύσσοντας ύπεράν- θρωπη δύναμη.

Όταν έφτασε η νύχτα, έξα- κολιμπόσα άκρως να κολιμπώ, αλλά ήμουν έντελώς έξαντλημέ- νος πιά. "Ο, τί φοβερές ώρες που πέρασα εκείνο το βράδυ!...

Για να μην πολυλογώ και σας κουράζω, σας αναφέρω μονάχα πώς με είδαν τέλος από ένα μι- κρό φορητό και με άνεση να τη στιγμή που επρόκειτο να βου- λιάξω.

Τό άλλο πρωί, αφού στο με- ταξύ συνήδη για καλά, με άπο- δίδασαν στο Πόρτο — Μπρίτσιο. Και τό ίδιο βράδυ, κατά τις δέ- χα, βρισκόμουν κοντά στη βίλλα μου και διασκεδίζα τον περίβολό της.

— Α, ά, κύριε, σας βλέπω να προσέχετε. Και δεν έχετε άδικο, έξερετε. Άπ' τό σημείο αυτό η

διήγησι άρχίζει να περιπλέκεται και παρακάτω θα γίνε διασκεδασ- τικά πολύ διασκεδαστική. Λοιπόν, που λέτε, μόλις έληφθα την βίλλα, είδα στην πόρτα του έξώστη τη γυναίκα μου να κολιμπάει. Ήταν με το στενότερο φίλο μου, ο όποιος παραθέριζε εκείνη τη ποχή στη Νίκαια κι' έρχόταν δυό — τρεις φορές τη βδομάδα να μ' άσ δει.

Η ημέρα εκείνη ήταν μια άπ' τις συνήθιστες των έποχων του, φαίνεται δε πώς άκουγε από τη γυναίκα μου κάποια νέα με- μόνη είδησι, γιατί το πρόσωπό του όλόκληρο διαπνέονταν.

Μόλις η γυναίκα μου άκουσε τη φωνή μου και μ' άντίκρυσε, τά μάτια της πήραν μια έκφρασι τρώμου φρικτού, λες και ήσαν έτοιμα, να χυθούν έξω άπ' τις κόγχες τους...

Τό πρόσωπό της πήρε κι' αυτό όλη νεκρού, τά δόντια της άρ- χισαν να χτυπούν σαν ναχε πιστό, και τά χέρια της απλώθηκαν για να πιάσουν τά δικά μου, τά χέρια του νεκρού που τον είχε ξεράσει έτσι άπροσδόκητα η θάλασσα.

— Μά κράτησε με, Ύδωνη! της φώναξα. Μην τρέμεις έτσι δά... Σου λέω πώς θέλω να βγω επί τέλους άπ' τη θάλασσα... Άπ' τον καρπό μου μ' άφρσες έδώ, κουράστηκα πειά...

Τότε εκείνη έδωλε μια κραυγή φρι- καλίστα, ένα ξεφωνητό τρώμου και άπελπίστας που άνηχε ακόμα ευφρόσυνη στά βάθη της ψυχής μου...

— Α, κύριε, δεν μπορείτε να φαντα- στήτε πόσο χάρηκα εκείνη τη στιγμή! Ση- κώθηκε όλόκληρη άνάμεσα στη βάρκα κι' άρ- χισε να ορμάει, να μουγγρίζει, ν' άφρίζει... Και καθώς μου λέν, έτσι κάνει κάθε μέρα, μετάξυ της τρίτης και πέμπτης άπογευμα- τικής, στο φρενοκομείο του Πιερεφρέ, όπου άναγκάστηκα να την κλείσω για να μην πνίξη χειρότερα.

Τηνέω λοιπόν τώρα από το Μόντε Κάρλο και πάω να την ιδώ. Θα με ρωτή- σε βέβαια, γιατί δεν πήγα να την δω έντω- μεταξύ, επί τόσοις μήνες; Μά δεν είχα καρπό, φίλε μου, σάς όλοκληρό ελλειρινά πώς δεν είχα καρπό... Δεν σας φαίνεται πα- ράξενο, έ;

— Η ζωή μας άποροσηφά τόσο πολύ, που δεν έχουμε διάθεσι για στενωχό- ρες και πένθη. Μά σας έπαρκαύρασα, θαρρώ, με την ιστορία μου. Και τώρα είνε ώρα να κοιμηθώ, γιατί περσάν τα με- σονυχία. Καληνύχτα σας, κύριε, και καλό ξημέρωμα...

ΕΠΡΙΚΟΣ ΚΙΣΤΕΜΑΙΚΕΡΣ

Απ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Κάποιος φίλος μου, ο όποιος φιλοξε- νήθηκε για κάμποσον καιρό σ' έναν έξοχό- πλοιο, έβρισκε πολύ εύχρηστο από τις περιποιήσεις ενός ύπ- ρετου.

Όταν λοιπόν επρόκειτο να αναχωρήση, θέλοντας να δείξη την εύγνωμοσύνη του, του είπε :

— Άμα ξαναταμωθώ, φίλε μου, φρόντισε να μου θυμήσης... να σου δώσω κάτι για τον κόπο σου!...

— Όταν είχε επέλθει ήδη ο χωρισμός μεταξύ Άνατολικής και Δυ- τικής Έκκλησίας, ο Πάπας της Ρώμης Ιωάννης έστειλε στην Κων- σταντινούπολι δυό καρδινάλιους για να φροντίσουν μαζί με τους Έλ- ληνες για τη συμφιλίωση.

Οι τελευταίοι, αφού άκουσαν τις υπερβολικές και άπαράδεκτες προτάσεις του Πάπα, άπάντησαν ως έξης στους αντίπροσώπους του :

— Όμοιοποιήστε ότι ο Πάπας έχει άπερίοριστη έξουσιá επί των υπάκουών του. Δεν μπορούμε όμως να χωρίσουμε τη μεγάλη του φι- λαργγία. Πηγαίνετε λοιπόν. Ο Διάβολος μαζί σας και ο Κύριος μαζί μας...

Μια μέρα κάποιος ματαδόξος νέος καθόταν στον Άριστιππο κι' έλεγε ότι είχε διαβάσει πολλά συγγράμ- ματα.

— Γερός, αποκρίθηκε ο φιλόσο-φος, δεν είνε εκείνος που τρώει πολύ, αλλά εκείνος που χωνώνει καλά και δεν παθαίνει από βαρυστομαχία!

Την άγκάλιαζε και κολλούσε τά χείλη του στά δικά της...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η δημοσιογραφική γκάφες. Ο άδελος... Λαμεριούρ! Ο τε- λάλης του Καρβασαρά. Μαζί κι' ανακατωτά. Η δις Δι- πλαράκειυ περί του μέλλοντος συζύγου της. Ο Πρίγκηψ Γεώργιος στην Κρήτη κτλ. κτλ.

Όταν στά 1837, παίχτηκε στην Άθήνα η κωμωδία του Μολιέ- ρου «Georges Dandin», μια έφημερις της πρωτεύουσας, αναγγέ- λουσα την παράστασι, μετέβαλε τον ήρωα της κωμωδίας σε... συ- γγραφέα, γράφοντα τά έξης :

«Άδριο έν τώ θεάτρω θα δοθή η κωμωδία του κ. Γεωργίου Δαντίνου, «Ο ντροπιασμένος σύζυγος»!...

Πολλά χρόνια έπειτα, ένας άλλος δημοσιογράφος, γράφοντας για τη «Λοικία Λαμεριούρ», που παίχτηκε στην Άθήνα, έτόνιζε κοντά στ' άλλα και τά έξης :

«Αυτός ό... Λαμεριούρ δεν μας παρουσίασε και πολύ σπου- δαία πράγματα, είνε πολύ κατώτερος του Ροσσίνι»!...

Κάποτε, στά παλιά χρόνια, πέρασε άπ' τον Καρβασαρά ένας έλ- ληνικός θίασος. Εκεί, τον παρεκάλεσε ο δήμαρχος να δώση μερικές παραστάσεις κι' ο θίασος δέχτηκε. Έπειθ όμως τυπογραφεία δεν υπήρχαν στον Καρβα- σαρά για να βγάλουν προγράμματα, ο δή- μαρχος ανέθεσε στον μοναδικό της πόλεως τελάλη να διαλαλήση τό γεγονός.

Ο τελάλης όμως, έχοντας, φαίνεται, την ημέρα αυτή πολλά νέα ν' αναγγείλ- η, έκαμε καλόν, για να ξεπερδέψη γοργώτε- ρα, να τά πη δλα μαζί, κι' άρχισε να φωνάζει :

— «Ήρθαν τά θεάτρα στού Θανάση την άποθήκη!... Ήρθε του Καπετάν Γερά- σιμου τό καίρι κι' έφερε κρασί από τον Έ- παχτο. Ήρθε του Καπετάν Τραγουδά ή μπρατσέρα κι' έφερε κρεμύδια!... Ένας έχασε κάτι κλειδιά. Όποιος τά βρήκε να τά φέρη και θα πάρη τά βρετάνια του!... Όχτώ δεκάρες τά θεάτρα!... Τέσσερες τό κρασί!... Τρεις τά κρεμύδια και ένα φράγ- κο τά βρετάνια!...»

Την πρόην Μις Εύρώπη, δεσποινίδα Δι- πλαράκειυ, την ρώτησαν στην Άμερική πώς θα ήθελε τον άνδρα που θα πάρη, και πώς θα μπορούσε μια βασίλισσα αυτή, να ζήση με έναν κοινό θνητό.

— Να είσαστε βέβαιος, κύριε μου, άπάν- τησε στον Άμερικανό δημοσιογράφο η δις Διπλαράκειυ, ότι για τον άνδρα μου δεν θα είμαι η «Μις Εύρώπη του 1930». Θα είμαι άλλως η άρροσιμένη του σύτροφος και η συνεργάτις του, άν με θέλη ως συνεργάτις του. Δεν θέλω να λέμε: «Νά ο άνδρας της Μις Εύρώπης του 1930!» Θέλω να λέμε: «Νά ο κύριος τάδε και η γυναίκα του».

— Όποτε θα παραιτηθήτε από Βασίλισσα ;

— Θα είμαι Βασίλισσα του... σπιτιού μου, όπως αυτός θα είν' ο Βασιλεύς μου.

— Όποτε θα διοκίτε το σπίτι σας, συμβασιλεύοντας ; Και ποιά θα είνε τό πολιτεία του νοικοκυριού σας ;

— Τό πολιτεία του σπιτιού σας θα είνε... Δημοκρατία ! Και μεις βασίλεις της οικιακής μας Δημοκρατίας.

— Καί Προεδροποιός σας ;

— Η... καμαριέρη μας!...

Όταν ο Πρίγκηψ Γεώργιος, προπομπιέθηκε ως Ήγεμόνας στη Κρήτη, τον ύπεδέχτηκαν οι ύποργοι της Κρητικής Πολιτείας, οι όποιοι τότε έλεγαντο «Συμβούλοι».

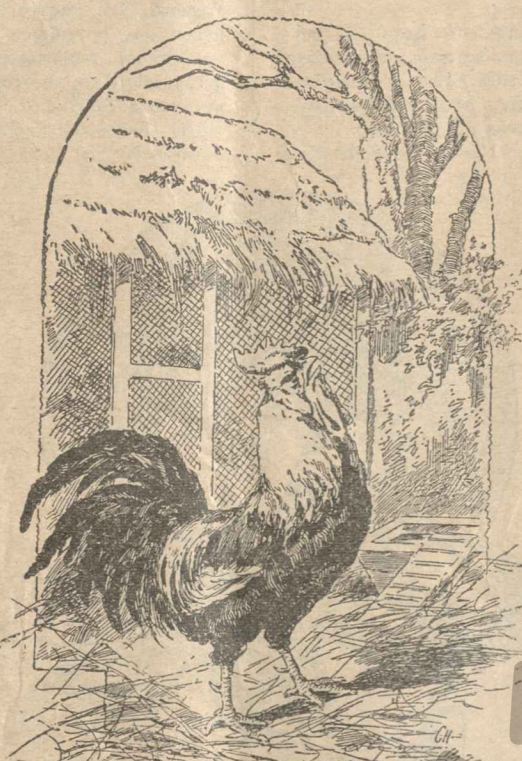
Μια μέρα συζητούσαν μαζί του, περί του τρόπου της καλύτερας διοικήσεως της Μεγαλονήσου.

— Έγώ, τους λέγει ο Πρίγκηψ, θα διακρίνω κατά τό σύστημα του Μεγάλου Πέτρου.

Τότε σηκώθηκε ο μεγάλος Κόης πολιτικός, ο Σφακιανός, ο όποιος ήταν και Πρόεδρος του Συμβουλίου Προεδροποιός να ποιήσε, και με κάποια διασκέδασι, είπε στον Πρίγκηπα :

— Υψηλότατε, υποθέτε να διοική- στε όπως ο Μ. Πέτρος, αλλά χωρίς σφαγές βεβαίως.

Ο Πρίγκηψ δεν άπάντησε, από τότε όμως άρχισαν η πρώτη ψυχρότης του με τον Σφακιανό, η βασι- έλαβε κατόπιν τώσας διατάσεις από τον Βενιζέλου.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Ο ΜΩΡΟΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ' Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ

Πώς διοικούσαν οι Βυζαντινοί την Ελλάδα. Διοικητάι άρχαγες και φορομπήχτες. 'Η επανάστασις του τυραννομένου λαού. 'Η Ναύπακτος κατά τους Βυζαντινούς χρόνους. Τι γράφει ένας Έβραϊός περιηγητής. 'Η διοίκησις του Μωρογεωργίου. 'Ο λαός επαναστατεί με τον Μητροπολίτη επί κεφαλής και εκδικείται. 'Η τιμωρία των επαναστατών. Το τυράλμα του Μητροπολίτου.

ΠΩΣ είνε γνωστό κι' απ' την ιστορία, οι Βυζαντινοί διοικούσαν την Ελλάδα σαν μια επαρχία της άχανούς αυτοκρατορίας των και συχνά η Κωνσταντινούπολις έστελνε σ' αυτή τους πιο έλκενούς και άνηκονους στρατηγούς και πολιτικούς της για να κυβερνήσουν. Τις διάφορες επαρχίες της. Έτσι, φυσικά ήταν να υποφέρουν τα πάνδεινα οι κάτοικοι της Ελλάδος και να θεωρούν τη Βυζαντινή κυβέρνηση ως τυραννική και τον αυτοκράτορα ως δεσπότη που δεν συλλογιζόταν τίποτε άλλο παρά πως να τους φορολογήσει περισσότερο για να εισπράξει όσο το δυνατόν πιο πολλά χρήματα. 'Ο διοικητής κάθε επαρχίας της Ελλάδος, που έστελλετο από το Βυζάντιο, έφτανε διηραμένος για παράδες, αλλά παρά πως να τους φορολογήσει περισσότερο για να εισπράξει όσο το δυνατόν πιο πολλά χρήματα. 'Ο διοικητής κάθε επαρχίας της Ελλάδος, που έστελλετο από το Βυζάντιο, έφτανε διηραμένος για παράδες, αλλά παρά πως να τους φορολογήσει περισσότερο για να εισπράξει όσο το δυνατόν πιο πολλά χρήματα.

Μια από τις περιφημότερες επαναστάσεις αυτές είνε και η επανάστασις της Ναυπάκτου ('Επανάκτης), στα 1026 μ. Χ. για την οποία μιλούν οι βυζαντινοί χρονολόγοι εκτενώς, γιατί ήταν από τις πιο μεγάλες και πιο αιματηρές.

Η Ναύπακτος, στους βυζαντινούς χρόνους ήταν σημαντικό κέντρο, με δικό της έπισκοπο, από τις αρχές δε του δεκάτου αιώνας, επί λέοντος του Σοφού γίνθηκε Μητροπολις με μεγάλη δικαιοδοσία και στρατηγείο με έδρα στρατηγού. Έννεα επίσκοποι ήταν υπό τον μητροπολίτη της Ναυπάκτου, μεταξύ των οποίων και οι έπισκοποι 'Ιωαννίνων, Βουθρωτού, Χιμάρας και 'Αδριανουπόλεως.

Ο Έβραϊός περιηγητής Βενιαμίν από την Τουδέλα, που περιηγήθηκε την Ελλάδα στα μέσα του δωδεκάτου αιώνας, λέει ότι βρήκε στη Ναύπακτο έναν Έβραϊον, άριθμό σημαντικώτατο για την εποχή εκείνη, που δείχνει ότι η Ναύπακτος ήταν το παραθαλάσσιο κέντρο του εμπορίου όλης της Ρούμελης. Το κάστρο της ήταν δυνατό και το μοναδικό στον Κορινθιακό κόλπο.

Κι' αργότερα όμως πολλοί περιηγητάι την παριστάνουν ως μεγάλο έξαγωγικό και εισαγωγικό κέντρο που προμήθευε όλο το εσωτερικό της Ρούμελης. Ένας σεισμός στα παλιά χρόνια, όπως διηγούνται οι βυζαντινοί χρονολόγοι, το 551 μ. Χ., την κατέστρεψε, αλλά δεν άργησε ν' ανθίσει πάλι και τον δέκατο τρίτο αιώνα τη βόσκουμε σ' όλη την άσση της.

Εκείνη την εποχή, το 1026, γίνθηκε κι' η περίφημη επανάστασις της Ναυπάκτου, για την οποία γράφουμε παρακάτω, κι' η οποία πνίγθηκε μέσα στο αίμα.

Την περίοδο αυτή διοικητής της περιφέρειας Ναυπάκτου, του Θέματος, όπως έλεγαν οι Βυζαντινοί, ήταν ο στρατηγός Γεώργιος. Φαίνεται ότι δε έκτός από τη φιλοχρηματία του, ο άνθρωπος αυτός ήταν και κακός, ένα είδος εκφύλου, γιατί οι ίδιοι οι βυζαντινοί χρονολόγοι τον ονομάζουν Μωρογεωργίον, δηλαδή Παλαβογιώργη. Το παρατσούκλι αυτό άρχει για να χαρακτηρίσει τον άνθρωπο που ν' ατυχία των Ναυπακτινών διορίσθηκε τον άσκληρό και άσταιος στις γνώμες κι' αποφάσεις του, ο στρατηγός αυτός, έβγαζε τις πιο παράξενες διαταγές, τις όποιες τυφλά έπεριε να εκτελούν οι υπήκοοί του. Και όσο μόν έπρόκειτο για πα-

ραξενίες, το πράγμα ήταν άποσοδότητο ύποφερτο. 'Αλλά εκείνο που άγρίεψε κυρίως τους Έπαχτίτες ήταν ή άγρια κι' άνυπόφορη φορολογία του.

Εισέπραττε τους νόμιμους φόρους του αυτοκράτορα, αλλά κι του έφταναν αυτοί. Ήθελε να χαρατσώσει τους δυοτιμωμένους σκλάβους του και με δικές του φορολογίες για να γεμίσει την τσέπη του. Κι' επειδή δεν είχαν οι φτωχοί, να χαρατσώσουν τη δόξα του Μωρογεωργίου, με πόνο έβλεπαν να τους καπάζει τα κτήματά τους και να τους πετά στους δρόμους κι' άπονα.

Η ύπομονή όμως έχει κι' αυτή όριά της. 'Όταν μάλιστα προέβη η φάντασμα της πείνας, ή λογική θολώνει κι' ο ραγιάς σπνώνεται με σ' επανάστασι.

Άρχηγός του επαναστατικού κινήματος της Ναυπάκτου στην αρχή αυτή ήταν ο ίδιος ο Μητροπολίτης. Γιατί πάντα στη δόξα της Ελλάδας οι έπισκοποι είχαν ένα είδος πνευματικής κυριαρχίας στο λαό, ο οποίος στον άρχηγό της θρησκείας του έδινε τη μόνη έλπίδα και προστασία του.

Η επανάστασις έτοιμάστηκε κρυφά και με τέχνη, ώστε να μην πάει κυριολεκτικά ο στρατηγός. Κι' έτσι, ένα πρωί όλος ο λαός της Ναυπάκτου σηκώθηκε στο πόδι άρματωμένος, όληνη στη βήματα φρουρά, την έσφαξε και σκότωσε κι' αυτό το διοικητή.

Ένα τέτοιο προξενικόπαιμα δεν μπορούσε φυσικά να μείνει άμωλο. Την εποχή αυτή στο βυζαντινό θρόνο ήταν ένας αυτοκράτορας άμωβόρος, ο Κωνσταντίνος όγδοος, γνωστός και γι' άλλες άηθες της.

Μόλις ο αυτοκράτορας έλαβε τη σφαγή του στρατηγού Γεωργίου και των στρατιωτών του, γινε έξω φρενών από το θρόνο του. Έστειλε άμέσως νέο διοικητή, με μεγάλη στρατιωτική δύναμη, με διαταγή να τιμωρήσει με τον άγριότερο τρόπο τους έπανάστατες.

Οι βυζαντινοί χρονολόγοι δεν μας διηγούνται τη είδος τιμωρίας έπεστησαν οι άντιχοι κατόικοι.

Αλλά από την τιμωρία που έβλεπε στον έπίσκοπο Ναυπάκτου, μπορούμε να κρίνουμε και για τη μερμήτρια που δοξάσαν οι κάτοικοι και για το αίμα που χύθηκε στην Ναύπακτο.

Ο νέος διοικητής έπαισε τον έπίσκοπο και τον έκτόλισε.

Ήταν συνθημαμένη διοικητική τιμωρία στους βυζαντινούς το τι φλοια κι' η βυζαντινή ιστορία ν' ν' γεμίσει από τέτοια φρικτά ήθηματα, άκοιμη και σπινθηρόν ήθηματα, άκοιμη και σπινθηρόν ήθηματα, άκοιμη και σπινθηρόν ήθηματα.

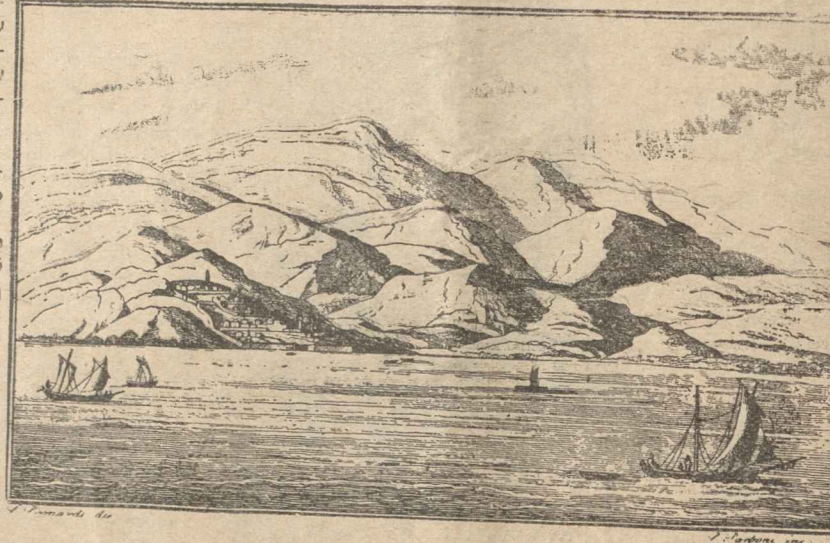
Τους δικούς των όταν επαναστατούσαν. 'Ο άνυχος Μητροπολίτης σφύθηκε, δειμένος, στην πλατεία της πόλεως κι' εκεί οι υπάκοοι του διοικητού έχρσαν άναμμένα πύραυλα στα μάτια του... Έπειτα ήθελε ή σειρά των άλλων επαναστατών. Τό αίμα χύθηκε ποτάμι. Άνασκολογισμοί, στραγγαλισμοί, κρεμάσεις, διαπραγές περιουσιών. Έτσι, ή επανάστασις της Ναυπάκτου πνίγη μέσα στο αίμα...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΤΕΡΑΤΑ ΟΞΥΔΕΡΚΕΙΑΣ

Ο Ρωμαίος ιστορικός Πλίνιος άναφέρει ότι στην εποχή που ζούσε ένας Έλληνας ονομαζόμενος Στράβων, ο οποίος άρχι μόνι έπαισε... στρατός, αλλά είχε τέτοια όραση που κατόρθωνε να βλέπει καθαρά τα άντικείμενα από άπόστασι 135 μιλίων. 'Ο όρας κατόρθωσε να άντιγράψει την 'Ιλιάδα και την 'Οδύσσεια σ' ένα φύλλο χαρτί που χοροδίσσε μέσα σ' ένα... καρόδι!

Από τους άρχαίους δέξια όραση είχαν έπίσης ο Καλλιμάχης και ο Μυμναιδής. 'Ο τελευταίος μάλιστα είχε κατασκευάσει ένα τεράστιο όργανό άκούσε, που μπορούσε μαζί με τα άλλα του να σκεπαστεί από ένα φτερό μύγας.

Η Ναύπακτος κατά τον Μεσαίωνα
(Παλιά γκραβούρα)

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

άποψη σαν άγγελος, κι' έπαψε άρα σαν την 'Αγία Κορίνα, άγαπούσε τον έπίσκοπο 'Αντιφάνωρο.

Ο διαλεκτός της δεν περιφρονούσε την άγαπημένη του και την άγαπούσε κι' αυτός με την ίδια όληνη και λατρεία.

Τα δυο παιδιά τους όμως ο βαρώνος Ρωμανός, ο σέξινγος της 'Ιλδα, δεν έδινε με καλό μάτι την τρυφερή συμπάθεια που έτρεφε ή γυναίκα του για τον έπίσκοπο 'Αντιφάνωρο.

Το προτιμότερο βέβαια δάταν να την επανέσει για την έλλογη της και να συγχωρή τον έαυτο του για την τήχη του, γιατί ο 'Αντιφάνωρος έκτός του ότι καταγόταν από εγγενέστατη οικογένεια ήταν και λαμπρός ποιητής στην προηγουμένη διάλεκτο.

Αλλά έπληχαν και τότε μερικοί βάνισμοι άριστογράφοι που είχαν την άξίωση να έχουν άποκλειστικότητα στον έαυτο τους τις γυναίκες των, και ενώ δεν ήταν παρά άπλοοι σέξινγοι να τους φέρνονταν δεσποτικά και τυραννικά σαν έρωστές.

Έτσι ο 'Αντιφάνωρος και ή 'Ιλδα περνούσαν δύσκολες ήμέρες, γιατί δεν τους ήταν εύκολο να βλέπουνται και να κουνετιάζουν.

Ήταν δε τόσο μεγάλη ή δυσκολία αυτή, που ο έπίσκοπος τριών ετών δεν μπορούσε να δώσουν ο ένας στον άλλο, ούτε μια όίγνηση απόδειξης της άμοιβαίας των άγάτης. Κι' ο 'Αντιφάνωρος έξοπισσε στην πόλη για νάβρη παρηγοριά... Κι' ή 'Ιλδα έπαψε παθητικούς σκατούς στο ματωμένο της...

Η συνεισφορά των γυνόντωνσαν πάντα από άπόστασι και κάτω από τα φθονερά βλέμματα των έχθρων, που τους κατασκοπούσαν με κακία και σκληρότητα.

Ο βαρώνος Ρωμανός μάλιστα μεταχειριζόταν τέτοια τεχνάσματα, που κατόρθωνε να πείσει και τις πιο μυστικές έπιστολές που άνταλλάζαν μεταξύ τους οι δυο έρωτευμένοι.

Και ή 'Ιλδα δάγκωσε πολλές φορές από πείσμα τη χείλη της, τα φλογερά έρωτικά χείλη της, που δεν τάχε φιλήσει άκόμα ο περιπόθητος 'Αντιφάνωρος.

Αλλά ή όραία πυργοδέσποινα, έκτος σόν πόθο της το μεγάλο, δεν ένοιωσε να υποχωρήσει και έκαμε όσοις μάτι της θα γινόταν, δίχως άλλο, γυναίκα του λατρευτού της έπίσκοπου.

Μια μέρα, ο νέος έπίσκοπος είχε κυριεψί από βαθεύα άτελεισία και συλλογιζόταν τι δάταν προτιμότερο να κάνει, να πνιγί στον ποταμό ή να πνιγί την έρωτική όληνη του σ' ένα αλθηματικώτατο ποίημα... Πριν όμως πάρε άποφάσι όριστική, έλαβε μήνυμα από την 'Ιλδα να πνιγί το βράδυ της άλλης ήμέρας κάτω από το νότιο πυργίσκο, και να μείνη άκίνητος εκεί, όποδήποτε κι' άν συνέβαινε, όσπου να του μιλούσε ή 'Ιλδα.

Η ιστορία δεν άναφέρει κατά ποιά άκριβή τρόπο μεταβίβάστηκε από τον πύργο το μήνυμα αυτό, που είχε τόση σημασία για την εξέλιξη των σχέσεων των δυο έρωστών.

Κάποιος χρονολόγος όμως της εποχής εκείνης φρονεί ότι ή συνεννόηση έγινε διά μέσον ενός παταγίου, τον όποιο παιδευόταν τρεις ήμερες ή 'Ιλδα να του μίση τις σχετικές λέξεις.

Ο 'Αντιφάνωρος άκουσε το μήνυμα με μεγάλη χαρά και φυσικά δεν πέρασε καθόλου απ' το νου να παραιτούσι. Την άρωμένη όρα βρισκόταν κάτω από τον πυργίσκο, κρυμμένος πίσω απ' τον τοίχο που σκεπάζει προξοχή, και περιμένα άνυπόμονος την εμφάνισή της λατρεμένης του.

Έξαφνα, μέσα σόν πύργο άκούστηκαν βήματα βιαστικά και φωτιές άνησες. Οι θαλαμηπόλοι πρώτοι, οι άσολοι κι' οι ύπηρέτες

έπειτα και τελευταίος ο βαρώνος Ρωμανός πετάχτηκαν έξω ξεφονίζοντας κι' υφνόνοντας τα χέρια τους προς τον ουρανό.

Στόν πύργο, και μάλιστα στο νότιο πυργίσκο, είχε έκραγει πυρκαϊά, μια φωτιά που όλοένα μεγάλωνε...

Ο 'Αντιφάνωρος όμως, παραβλέποντας τον κίνδυνο, δεν κουνήθηκε καθόλου απ' τη θέσι του, γιατί έτσι τον είχε διατάξει ή δεσποίνα των λογισμών του.

Οι κάτοικοι του πύργου είχαν μαζευτεί τώρα κατατρομαγμένοι μπροστά στο χτίριο και κύτταζαν περίφοδοι τις γλώσσες της φωτιάς που ξεπρόβαλλαν από τα παράθυρα.

Έξαφνα άκούστηκε ο πυργοδεσπότης να φωνάζει:

— Χίλια τάλληρα δίνω σ' εκείνον που θα μού φέρη τη βαρόνη, που είνε στην κάμαρά της, στο νότιο πυργίσκο...

Κανένας όμως δεν τό κουνούσε, γιατί άγατούσαν όλοι τη ζωή τους και δεν ήθελαν να καούν...

Έξαφνα, ο 'Αντιφάνωρος αλθάνθηκε μέσα στο σκοτάδι κατιτί ν' άγγίξη το κατέλλο του. Ήσαν ή άσση μιάς μεταξωτής σάλας, την όποια είχε κατασκευάσει ή 'Ιλδα με την κοίτην του παρθένου της και που την είχε ρίξει για ν' άνεβη.

Ο έπίσκοπος άρπαξε τη σάλα, σκαρφάλωσε, χωρίς να τον ιδή κανένας ως την προξοχή του τοίχου κι' ένα πλθμια όρμησε μέσα σόν κοιτών της πολυαγαπημένης του, που τον έβλεπε τόσες νύχτες σόν ύπνο του...

Τότε οι δυο έρωτευμένοι άγκαλιάστηκαν με γλυκύτερη παραφορά, άνάμεσα στη φωτιά που όλο και δυνάμωνε, χωρίς ν' άκούν τις κραυγές που έφταναν απ' έξω...

Εξέρετε, τώρα, τι λέει ένας μεσαιωνικός Έρωτικός Κώδικας; «Ότε ή άγαπημένη χορταίνει το φίλο της, ούτε ο φίλος χορταίνει την άγαπημένη του».

Κάτι τέτοιο λοιπόν συνέβη κι' εδώ, παρ' όλο τον κίνδυνο που διέτρεχαν οι δυο έρωτευμένοι.

Είχαν περάσει τρία τέταρτα, όταν ή 'Ιλδα μσοξώτησε απ' τη γλυκερά νύφη της, προστάθηκε ν' άνασπρωθή και φέλλισε πολύ κοντά στο στόμα του 'Αντιφάνωρος:

— Άγαπητέ μου, μού φαίνεται πως ή φλόγες εξήνωσαν πολύ... Δεν αλθάνεται τη λαύρα που σκορπούν... Είνε καυτός να φύγεις... Τι κρίμα...

Και ο έπίσκοπος, γεμίζοντας με φιλιά τη μικρή μαύρη έλπί που είχε ή 'Ιλδα στην άσση του στόματος της, άποκρίθηκε:

— Όχι άκόμα... Έχωμει καρόδι... Η σάλα κρέμεται πάντα απ' το παρόθυρο... Άσπρέ με να σκεπάσω το κεφάλι μου με τα μαλλιά σου...

Πέρασαν άκατέτες στιγμές άκόμα.

Οι δυο άγαπημένοι ήσαν σφιγμένα αγκαλιασμένοι και ρουφούσαν άδύνατα το μέλι των χειλιών τους.

Σε μια στιγμή το παραπέτασμα της πόρτας άναψε, λαμπράισε κι' έγινε σπύχη...

Απτη τη φρά ο 'Αντιφάνωρος θέλησε ν' αφήση την άγκαλιά της λατρεμένης του και να φύγη.

Θά καούμε... της είπε, Δεν βλέπεις; Έλα να κατεβούμε...

Αλλά αυτή δυσκοιμένη άκόμα για φιλιά, άγκάλιασε το έλαμό του με τα λευκά, κρινένια ματάκια της και τον έσφιξε άκόμα πιο δυνατά.

Ο έπίσκοπος ξανάβαλε τότε το κεφάλι του σόν κόρφο της άγαπημένης του, που εύώδιαζε απ' το μέλι του σώματός της, και κουνήθηκε μαζί της για πάντα...

Ο νότιος πυργίσκος κάρκε δόλοληρος και τα σώματα των δυο έρωτευμένων μεταβλήθηκαν σε σπύχη.

Ο βαρώνος Ρωμανός, άπορηγμένος για το κατό της γυναίκας του, έβαλε ύστερα από καρόδο να ξαναχτίσουν τον πυργίσκο, και να γιατί όμμερα, μόνος αυτός απ' όλο το όσκημα, μένει κατάρτος...

ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

ΜΙ' ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗ-
ΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η Ζωή
Θεοφιλά, μία πεντάμορφη
ρωμαιοπούλα της σκαβό-
λας Πόλης, έχει άρραβωνιαστεί με τὸν Βασίλην Ἀ-
γιοβλαστίτη. Ὁ ἀρραβωνιαστικός της, ἐπειδὴ θέ-
λησε νὰ γιορτάσῃ τοὺς γάμους του δοῦν τὸ δυνατό
πιά λαμπρὰ, φεύγει γιὰ τὴν Κρήτη γιὰ νὰ φέρῃ
ἐκλεκτὰ γλυκὰ κρασιά. Μία μέρα, ἐνῶ ἡ Ζωὴ πη-
γαίνει στὸ λουτρό, ἕνας πλούσιος καὶ δυνατὸς Τούρ-
κος ἀρχοντας, ὁ ὀδοντάρης Μουχτάρ ἀγάς, τὴν βλέ-
πει στὸ δρόμο του καὶ θαυμάσιος ἀπ' τὴν ὀμορ-
φίᾳ της, πλησιάζει τὴν νέα καὶ ἀρχίζει νὰ τὴν μιλάει
καὶ παθητικά. Σὺν ἔκτασιν σὰν λουτρά, ὁ Μουχτάρ ἀποκα-
ρτέσθαι τὴν Ζωή, τὴν ὁποία ἀρχιστὴν νὰ βασανίζου κατὰ προ-
αίσθημα. Τὴν ἄλλη μέρα πρᾶγματι πρῶτο-πρῶτο, ὁ Τούρκος ἀρχοντας πηγαί-
νει στὸ σπίτι τοῦ Θεοφιλά καὶ τοῦ ζητάει τὴν κόρη του σὲ γάμο. Ὁ γέρος
δοῦν τὸ ἀπάντημα πῶς εἶναι ἀρραβωνιασμένη. Τότε ὁ ἀγάς τὸν ἀπειλεῖ μὲ
τὴν μεγαλειότερη ἐκδικήσιν κ' εἶται στὸ τέλος ἡ Ζωὴ θέλοντας καὶ αὐτὴ, δέ-
χεται νὰ γίνῃ σύζυγός του... Λίγον καιρὸ μετὰ τὸ γάμο τοὺς ἐξαπατᾷ στήν
Πόλιν ὁ Βασίλης, ὁ ὁποῖος κόντευε νὰ πρεσβεύῃ μαθησιν τὴν δουλειὰ του.
Κατορθάνει ὅμως νὰ δώσῃ τὴν Ζωή ἕνα ραντεβὺ καὶ οἱ δύο ἐρραστοὶ ἐξαπα-
τῶνται πάλιν... Μὰ κάποιος ὑπηρετὴς τοῦ Μουχτάρ ἀγά τοὺς ἀντιλαμβάνεται
καὶ τοὺς καταγγέλλει στὸν κύριό του...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Μουχτάρ ἀγάς μὲ τὸν πέρασε ἡ πρώτη του ἐντύπωση ἀπὸ
τὴν τρομερὴ ἀποκάλυψιν καὶ κατόρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν
μανία καὶ τὴν ὀργήν του, σκέφτηκε μὲ πῶς τρόπο θὰ μπορούσε νὰ πιά-
σῃ καὶ τοὺς δύο ἐρωτευμένους
μαζὺ στὴν ὥρα τοῦ ραντεβού
του, εἴτοι πὺ ἡ προδοσία τους
νὰ εἶνε περὶ ὁλοφάνερη καὶ
νὰ μὴν μπορῇ κανεὶς νὰ τὴν
ἀμνησθήσῃ. Γιατί, ὅπως εἴ-
παμε, ὁ Βασίλης εἶχε μεγά-
λες συμπάθειες στὴν Πόλιν,
ὅχι μόνον μετὰ τὸν Ἑλλή-
νων, ἀλλὰ καὶ τὸν Τούρκων,
οἱ ὁποῖοι τὸν θαύμαζαν καὶ
τὸν ἀγαποῦσαν γιὰ τὴν ὀμορ-
φίᾳ του, τὴν λεβεντιά του καὶ
τὴν παλληκαριά του.

Γύρισε λοιπὸν στὸ παλάτι
του καὶ ἐκεῖ, ἀφοῦ συγκεν-
τρώσει ὅλους τοὺς ὑπηρετε-
ς του, τοὺς ὑποσχέθηκε νὰ δώ-
σῃ μεγάλη ἀμοιβήν σὲ ὅποιον
αὐτοὺς θὰ κατόρθωνε νὰ
πρῶξῃ τὴν τὸν εἰδοποίησιν τὴν
ὥρα ἀκριβῶς πὺ ὁ Βασίλης
θὰ ἔπαινε μέσα στὸ περιβόλι
του...

Τὸ περιβόλι ἦταν βέβαια
πολὺ μεγάλο, μὰ καὶ εἰ ὑπηρε-
τεὶς ἦσαν πολλοὶ καὶ ἔτσι μπορούσαν νὰ τὸ ἐπιβλέπουν. Σκορπίστη-
καν λοιπὸν σ' αὐτὸ καὶ ἀγωνιστοῦσαν νύχτα καὶ μέρα μὴ τυχόν καὶ τοὺς
ξεφύγει ὁ Χριστιανός...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα, ὁ Βασίλης Ἀγιοβλαστίτης, ὠραίος,
κομψός, λυγρός, ἔφτασε ἀμέσῳ, ὅπως πάντα, κατὰ τὴν τέσσερες
ἡ ὥρα, ἔξω ἀπὸ τὸ περιβόλι τοῦ ἀγά...

Χωρὶς νὰ ὑπομείνῃται ὁ ὀρθὸς τίποτε, σκαρφίστηκε γρήγορα—
γρήγορα σὺ μόνον καὶ πῆδησε μέσα...

Κατὰν χαρούμενος, γιατί σὲ λίγο θὰ σφίγγει μέσα στὴν ἀγκαλιά
του τὴν ἀγαπημένην του, προχώρησε πρὸς τὸ σῦντετρο, ὅπου τὸν ἐπε-
ρίμενε συνήθως ἡ Ζωή.

Πρᾶγμα, ἡ γυναῖκα τοῦ Μουχτάρ ἀγά βρισκόταν ἐκεῖ... Μὰ ἡ-
ταν χλωμὴ σὰν πτώμα καὶ τὰ χεῖλιν της ἔτρεμαν.

Ὁ Βασίλης τὴν ἔσφιξε σπὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ρώτησε μὲ τρι-
φερότητα :

— Τί ἔχεις, ἀγαπημένη μου ;... Γιατί τρέμεις ;

Ἡ Ζωὴ ἀποταράχθηκε φοβισμένη ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, ἔρριξε
γύρω της ἕνα ἀνήσυχο βλέμμα καὶ τοῦ ἀπάντησε τραυλίζοντας :

— Βασίλη... Φύγε... φύγε... Μὴν ξαναῖθῃς περὶ ἐδῶ... Καλύ-
τερα εἶνε νὰ χωρισθῶμε γιὰ πάντα... Ἀλλοῦς εἴμαστε χαμένοι καὶ οἱ
δύο...

Ὁ Βασίλης δὲν ἔλασε τὴν ψυχραμίᾳ του, ἀκού-
γοντας τὰ λόγια αὐτὰ τῆς φίλης του καὶ τὴν ρώτησε :

— Μὰ τί εἶνε λοιπὸν ;... Τί συμβαίνει ;... Ἐξη-
γήσου !...

Τότε ἡ Ζωὴ ἔδωκε ἀπ' τὸν κόρφο της ἕνα γράμ-
μα καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

Τὸ γράμμα αὐτὸ, σημεῖωμα μάλλον, ἔγραφε τὰ
ἑξῆς :

Οἱ Ἕλληνες λόγιοι πρὸ... ἡμῶς αἰῶνος!... Οἱ κ. κ.
Θ. Βελλιντῆς, Γ. Δροσίνης καὶ Κωστής Παλαμᾶς

σχυρὸ, γιατί μαῦρα καὶ φοριχτὰ προσηνέματα βασάνιζαν τὴν
της...

Καὶ δὲν εἶχε καθόλου ἄδικο ν' ἀνησυχῇ τόσο...

Τὴν ὥρα πὺ αὐτὴ βρισκόταν μὲ τὸν Βασίλη, ὁ Μουχτάρ ἀγά
κρυμμένος πίσω ἀπὸ μερικὰ δέντρα, τοὺς παρακολουθοῦσε... Τὸν
ὑπηρετῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀντιληφθεῖ τὸ Χριστιανὸν γὰ νὰ μανθῇ
στὸ περιβόλι, εἶχε πρῶξῃ καὶ τὸν εἶχε φέρει στὸ μέρος τοῦ ραντεβού
του.

Ὁ Ὀθωμανὸς ἀρχοντας ἄφριξε ἀπὸ τὴν μανία του, δοῦν τὸν
ἔλεπε μαζὺ...

Θὰ ἤθελε νὰ δολοφονῇ ἐναντίον τους καὶ νὰ τοὺς σπασθῇ μὲ τὴν
ἰδία του τὰ νύχια... Ἀκούγῃ τὰ λόγια τους, ἄκουγε τὰ γέλια τους
καὶ ἡ λύσσα του μεγάλωνε ἀκόμα περισσότερο...

Ὡστόσο, ὅταν ἀκούσε τὸ Βασίλη νὰ προτείνῃ τὴν ἀγαπημένην
νὰ τὴν κλέψῃ, χαμογέλασε μὲ μὴ σατανικὴ ἐκδηλῶση :

— Ὡραία! εἶπε. Ὅσα σ' ἀγαπᾷς καλὰ...

Δὲν ἐπαινοῦσε ὅμως νὰ κλέβῃ τὴν ὥρα τίποτε... Γιατ' ἔπει-
τὴ δύναμι τοῦ Βασίλη καὶ καταλάβαινε ὅτι οἱ ὑπηρετεὶς του δὲν θὰ
ἔδωσαν πέρα μαζὺ του, παρ' ὅσον τὸν ἀρετὴν τους. Γιὰ νὰ τὸν
λάβῃ, ἤθελε ἀνθρώπους δυνατοὺς καὶ ρωμαλέους, καὶ τοὺς ἀνθρώπους
αὐτοὺς τοὺς εἶχε...

Ὅταν λοιπὸν οἱ δύο ἐρωτευμένοι χωρίστηκαν,
Μουχτάρ ἀγάς, ἀφοῦ προηγουμένως ἔβαλε ἕνα ἄλλο
ρήτην του νὰ παρακολουθῇ τὸ Βασίλη, ἔτρεξε γρή-
γορα στὸ στρατῶνα τὸν Γεννυστάρων, τὸν ὁποῖον
ἀρχηγὸς ἦταν φίλος του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν
ἀφήσῃ νὰ διαλέξῃ δέκα ἀπ' αὐτοὺς, γιὰ νὰ τοὺς
συμπούσῃ σὲ κάποια δουλειὰ του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΗΣ ΡΟΛΟΣ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἐνῶ ἡ μεγάλη
τραγωδία Κορνηλία Τότσι, ἔπαιζε τὸ ὅλο της Φρεδεγόνδης, ἔξαφνα,
στὴ μέση τῆς τρίτης πράξεως, σταμάτησε τὸ παῖξιμό της καὶ ἔκανε
ἕνα ἀπεγνωσμένο νόημα στὸ μηχανικὸ τῆς σκηνῆς νὰ κατεβάσῃ τὴν
αὐτή... Ὅλοι ἄμεσως ὑπέθεσαν πῶς τῆς εἶχε ἔρθει συγκοπή ἢ νευ-
ρική κρίσις. Μὰ ὅχι, δὲν συνέβαινε τίποτε ἀπ' αὐτὰ...

Ἡ Κορνηλία εἶχε διασφίξει τὸ παῖξιμό της, γιατί ἦταν κοινο-
μένη, ἀπεράσιστα κολλημένη, γιατί ἡ φωνή της κοβόταν μέσα στὸ
λαμπρὸν της καὶ γιατί, τέλος, ἦταν περὶ ἀσάφεια χρόνων.

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, γύρισε στὸ σπίτι της, χωρὶς νὰ
γάλλῃ τὸ θεατρικὸ κοστούμι της, σοφιστῆκε σὲ μὴ πολυθρόνα μὲρὸς
στὸν πεντάφυλλο καθρέφτη της, ὁ ὁποῖος τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται μα-
καρία καὶ τρομακτικὴ.

Ἡ ἀπελπίσις τῆς ἦταν ἀπερίγραπτη. Ὅλη τὴ νύχτα ἔκλαιγε καὶ
μὰς, κατὰ τὰ χαράματα, νοιώθοντας τὸν αὐτὸ της ἔξαντλημένο
πᾶν, ἀποφάσισε νὰ πῆσιν στὸν κρεβάτι της.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ γιατρός πὺ τὴν ἐπισκέφθη, διεκρίνῃε γιὰ πέμ-
νην φορὰ πῶς ἔπρεπε νὰ ἐγκα-
ταστήσῃ τὸ θεατρικὸ καὶ ὅτι μὲ δυ-
σκολία θὰ μπορούσε νὰ παῖξῃ γιὰ
μὴν φορὰ ἀκόμη στὴν «Μελισάν-
δην», τὸ ἔργο πὺ ὁ ἐνδοξὸς θεα-
τρικὸς συγγραφεὺς Εὐγένιος Να-
ζὸν ἔγραψε ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῆς.

Αὐτὴ τὴ φορὰ, ἀντίθετα πρὸς
τὴν προηγουμένη, ἡ Κορνηλία πῆ-
νε στὸν γιατρόν.

Ἐπὶ εἶχαν περὶ τελειώσει ἔ-
λα... Ἡ θαυμαστικὴ περιόδε-
σιν Εὐρώπῃ, τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν
Ἀμερικήν, ἡ ἀποθεώσις της, ἡ
ἀντιμετώπις τὸν λουλουδιῶν, ὁ
ἐκδοσιασμός τοῦ πλῆθους, ἡ
ἐκείνη ἐκπνεύσις, ἡ συνεινεί-
σις μὲ τὸν δημοσιογράφον...

Ἐλα... ἔλα... ἦταν τελεσιμένη
πᾶν...

Καὶ μέσα σὲ μερικὰ χρόνια, σὲ
μερικὸς μῆνας ἴσως, ἡ Κορνηλία
Τότσι θὰ εἶχε λησμονηθεῖ περὶ
αὐτῆς μὴν τὸν ἀνθρώπον...

Ἡ Κορνηλία σιλολογίζονταν καὶ
ἄλλες παλαιᾶς ἡθοιοῦς, ἡ ὁ-
ποῖα ἦσαν ἄλλοτε ἐνδοξὸς σχε-
δὸν δοῦν καὶ ἡ ὁποῖα τότε
εἶχαν καταστήσει χροῖες ἡ
ἀκαταμάχητες καὶ πᾶν ἔπαι-
νον γιὰ τοὺς καὶ τοὺς παπα-
γάλλους τοὺς καὶ τοὺς βελτί-
στους τὸν ἀνθρώπον τῆς Φλωρεν-
τίας.

Νὰ φτάσῃ στὸ σημεῖο αὐτό,
ἀφοῦ ἦταν μὴ βασίλισσα καὶ
καὶ παραπάνω ἀπὸ βασίλισσα...

Ἡ αὐτὴ δὲν ἦταν δυνατὸν καὶ
ὅτι θὰ τὸ δεχόταν ποτέ... Προ-
τιμότερος ἀπὸ ἕνα τέτοιο ξεπε-
ρᾶν ἦταν ὁ θάνατος !...

Ναί, προτιμότερο ἦταν νὰ πεθάνῃ σὰν μὴ ἥρωὶς τραγωδίας, ἡ
ἀπὸ νὰ ζῇ ἐπὶ τῆς ἐπιβίωσιν τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἡ σὰν μὴ θηλυτικῇ αὐ-
τοκρατορίᾳ, ἡ ὁποῖα, βλέποντας τὴν αὐτοκρατορία της κατεστρα-
μένη, πᾶντα μὲ τὸν πέπλο της γὰ νὰ μὴν πέσῃ στὰ χεῖρα τοῦ νι-
κητοῦ... Γιατὶ ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου, ὅπως ἄλλοτε καὶ ὅλες ἡ ἄλλες
προσπαροῦντο στὸ πνεῦμα τῆς Κορνηλίας, σὰν ἕνα θεατρικὸν ἐκφέ-
ριον.

Μὰ μέσα λοιπὸν, μὲς στὸ γυρὸν τὸν μέγανόν της πὺ ἦταν γε-
μᾶτο περιέργῃ πράγματα φερμένα ἀπὸ τὴν τέσσερες ἄκρες τῆς γῆς,
καὶ ὅσον μερικὸι λόγοι βρισκόντοσαν συγκεντρωμένοι, καθίστατο
ἐκείνη στὸν τέλει καὶ σὲς δόξας τὸν ναυαγίων, ἡ Κορνηλία εἶπε
ἔξαφνα μὲ τὴν μελωδικὴν της φωνή :

— Πιστεύετε σὲ προσσηνέματα ; Ἐγὼ πιστεύω... Κάτι λοιπὸν
μὴ πρᾶγμα ὅτι θὰ πεθάνω σὺ σκηνῇ κατὰ τὴν προεμερία τῆς «Με-
λισάνδης». Γι' αὐτὸ ἔχω πᾶν ἡδὴ νὰ ἐνδιαφερόμαι γιὰ τὴν Ζωή.

Ναί, ἔχω ἐδῶ ἕνα σωρὸ προσσηνέσεις γιὰ τσάρια, χοροὺς, γιορτές...

Ἡ αὐτὴ δὲν εἶχε νὰ ἐπιβίωσιν τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἡ σὰν μὴ θηλυτικῇ αὐ-
τοκρατορίᾳ, ἡ ὁποῖα, βλέποντας τὴν αὐτοκρατορία της κατεστρα-
μένη, πᾶντα μὲ τὸν πέπλο της γὰ νὰ μὴν πέσῃ στὰ χεῖρα τοῦ νι-
κητοῦ... Γιατὶ ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου, ὅπως ἄλλοτε καὶ ὅλες ἡ ἄλλες
προσπαροῦντο στὸ πνεῦμα τῆς Κορνηλίας, σὰν ἕνα θεατρικὸν ἐκφέ-
ριον.

Μὰ μέσα λοιπὸν, μὲς στὸ γυρὸν τὸν μέγανόν της πὺ ἦταν γε-
μᾶτο περιέργῃ πράγματα φερμένα ἀπὸ τὴν τέσσερες ἄκρες τῆς γῆς,
καὶ ὅσον μερικὸι λόγοι βρισκόντοσαν συγκεντρωμένοι, καθίστατο
ἐκείνη στὸν τέλει καὶ σὲς δόξας τὸν ναυαγίων, ἡ Κορνηλία εἶπε
ἔξαφνα μὲ τὴν μελωδικὴν της φωνή :

— Πιστεύετε σὲ προσσηνέματα ; Ἐγὼ πιστεύω... Κάτι λοιπὸν
μὴ πρᾶγμα ὅτι θὰ πεθάνω σὺ σκηνῇ κατὰ τὴν προεμερία τῆς «Με-
λισάνδης». Γι' αὐτὸ ἔχω πᾶν ἡδὴ νὰ ἐνδιαφερόμαι γιὰ τὴν Ζωή.

Ναί, ἔχω ἐδῶ ἕνα σωρὸ προσσηνέσεις γιὰ τσάρια, χοροὺς, γιορτές...

Ἡ αὐτὴ δὲν εἶχε νὰ ἐπιβίωσιν τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἡ σὰν μὴ θηλυτικῇ αὐ-
τοκρατορίᾳ, ἡ ὁποῖα, βλέποντας τὴν αὐτοκρατορία της κατεστρα-
μένη, πᾶντα μὲ τὸν πέπλο της γὰ νὰ μὴν πέσῃ στὰ χεῖρα τοῦ νι-
κητοῦ... Γιατὶ ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου, ὅπως ἄλλοτε καὶ ὅλες ἡ ἄλλες
προσπαροῦντο στὸ πνεῦμα τῆς Κορνηλίας, σὰν ἕνα θεατρικὸν ἐκφέ-
ριον.

Μὰ μέσα λοιπὸν, μὲς στὸ γυρὸν τὸν μέγανόν της πὺ ἦταν γε-
μᾶτο περιέργῃ πράγματα φερμένα ἀπὸ τὴν τέσσερες ἄκρες τῆς γῆς,
καὶ ὅσον μερικὸι λόγοι βρισκόντοσαν συγκεντρωμένοι, καθίστατο
ἐκείνη στὸν τέλει καὶ σὲς δόξας τὸν ναυαγίων, ἡ Κορνηλία εἶπε
ἔξαφνα μὲ τὴν μελωδικὴν της φωνή :

— Πιστεύετε σὲ προσσηνέματα ; Ἐγὼ πιστεύω... Κάτι λοιπὸν
μὴ πρᾶγμα ὅτι θὰ πεθάνω σὺ σκηνῇ κατὰ τὴν προεμερία τῆς «Με-
λισάνδης». Γι' αὐτὸ ἔχω πᾶν ἡδὴ νὰ ἐνδιαφερόμαι γιὰ τὴν Ζωή.

Ναί, ἔχω ἐδῶ ἕνα σωρὸ προσσηνέσεις γιὰ τσάρια, χοροὺς, γιορτές...

Ἡ αὐτὴ δὲν εἶχε νὰ ἐπιβίωσιν τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἡ σὰν μὴ θηλυτικῇ αὐ-
τοκρατορίᾳ, ἡ ὁποῖα, βλέποντας τὴν αὐτοκρατορία της κατεστρα-
μένη, πᾶντα μὲ τὸν πέπλο της γὰ νὰ μὴν πέσῃ στὰ χεῖρα τοῦ νι-
κητοῦ... Γιατὶ ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου, ὅπως ἄλλοτε καὶ ὅλες ἡ ἄλλες
προσπαροῦντο στὸ πνεῦμα τῆς Κορνηλίας, σὰν ἕνα θεατρικὸν ἐκφέ-
ριον.

Μὰ μέσα λοιπὸν, μὲς στὸ γυρὸν τὸν μέγανόν της πὺ ἦταν γε-
μᾶτο περιέργῃ πράγματα φερμένα ἀπὸ τὴν τέσσερες ἄκρες τῆς γῆς,
καὶ ὅσον μερικὸι λόγοι βρισκόντοσαν συγκεντρωμένοι, καθίστατο
ἐκείνη στὸν τέλει καὶ σὲς δόξας τὸν ναυαγίων, ἡ Κορνηλία εἶπε
ἔξαφνα μὲ τὴν μελωδικὴν της φωνή :

— Πιστεύετε σὲ προσσηνέματα ; Ἐγὼ πιστεύω... Κάτι λοιπὸν
μὴ πρᾶγμα ὅτι θὰ πεθάνω σὺ σκηνῇ κατὰ τὴν προεμερία τῆς «Με-
λισάνδης». Γι' αὐτὸ ἔχω πᾶν ἡδὴ νὰ ἐνδιαφερόμαι γιὰ τὴν Ζωή.

Ναί, ἔχω ἐδῶ ἕνα σωρὸ προσσηνέσεις γιὰ τσάρια, χοροὺς, γιορτές...

Ἡ αὐτὴ δὲν εἶχε νὰ ἐπιβίωσιν τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἡ σὰν μὴ θηλυτικῇ αὐ-
τοκρατορίᾳ, ἡ ὁποῖα, βλέποντας τὴν αὐτοκρατορία της κατεστρα-
μένη, πᾶντα μὲ τὸν πέπλο της γὰ νὰ μὴν πέσῃ στὰ χεῖρα τοῦ νι-
κητοῦ... Γιατὶ ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου, ὅπως ἄλλοτε καὶ ὅλες ἡ ἄλλες
προσπαροῦντο στὸ πνεῦμα τῆς Κορνηλίας, σὰν ἕνα θεατρικὸν ἐκφέ-
ριον.

ἀκόμα μεγαλιότερο τὸ ἐνδιαφέρον πὺ
προκαλοῦσε ἡ «Μελισάνδης».

Ἡ δοκιμὴ τοῦ ἔργου εἶχαν ἀρχίσει. Ἡ Κορνηλία, πὺ ἦταν πὺ
ἀδύνατη, μὲ δυσκολία πῆγαινε σ' αὐτὴ καὶ μὴ καὶ μετὰ βίας, κα-
ταβάλλοντας ὅλη τὴ θέλησιν της, μπορούσε καὶ στεκόταν δορῖα...

Ἡ ἥρωὶς τοῦ δράματος, μὴ γυναῖκα ἀνιγνωσκτικῇ καὶ μορφαί
γὰ ἄνδρες, ἀφοῦ διατράττει ἕνα σωρὸ ἐγκλήματα, δηλητηριάζεται
μόνη της στὸ τέλος τοῦ ἔργου καὶ πεθαίνει ἐπάνω σὺ σκηνῇ.

Λίγες μέρες, πρὶν ἀπὸ τὴν πρώτην, ἡ Κορνηλία πῆρε ἀπὸ ἕνα κι-
θάριον ἕνα μικρὸ σμαράγδινο μπουκαλάκι, πὺ τῆς τὸ εἶχε χαρίσει
κάποιος μαχαρῆρας τὸν Ἰνδιάν. Ἐπειτα ἀπέσπασε ἀπὸ μὴ πανο-
πλία ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικής, πὺ τὴν εἶχε γὰ στόλισμα στὸν τοῖχον,
μερικὰ δηλητηριώδη βέλιν.

Κατὰν προσκάλεσε τὴν πατὴ ὑπηρετρίᾳ της Γιωζέττα, ἡ
ὁποῖα τριάντα χρόνια τώρα σερβίονταν πίσω της σ' ὅλο τὸν κόσμον, καὶ
δίνοντας της τὰ βέλιν καὶ τὸ μπουκαλάκι, τῆς εἶπε σοβαρὰ :

— Θὰ βάλλῃς τὴν αἰχμὴς τὸν βελὸν αὐτὸν μέσα σὲ λίγο νερὸ καὶ
θὰ τὴν ἀφήσεις ἔτσι μερικὴς μέ-
ρες. Ἐπειτα μὲ τὸ νερὸ αὐτὸ θὰ
γεμίσεις τὸ μπουκαλάκι καὶ θὰ
μοὺ τὸ δώσεις κατὰ τὴν προεμερία
τῆς «Μελισάνδης».

— Καλὰ, κυρία, ἀποκρίθηκε ἡ
ὑπηρετρία.

— Ὅχι, μὴν μου στὸ Χριστὸ, ἐ-
πέμεινε ἡ Κορνηλία, ὅτι θὰ κά-
νῃς αὐτὸ πὺ σὺ εἶπα.

— Τὸ δοκίμωκα.

Ἡ Κορνηλία ὑπῆρξε ὑπερόχη
στὴν προεμερία τῆς «Μελισάν-
δης».

Κατόρθωσε νὰ προκαλέσῃ με-
ταξὺ τὸν θεατῶν δάμονα καὶ ὀί-
γη συγκινήσεως. Οἱ Φλωρεντινοί,
οἱ ὁποῖοι τελευταῖα εἶχαν ἀρχίσει
νὰ τὴν ὑποδέχονται κάπως ψι-
χρὰ, δοκίμασαν ἀπὸ τὴν μεγάλη
καλλιτέχνην καὶ τὴν ἀποθώσαν.

Καὶ εἶχαν δίκην... Τὸ παῖξιμό
τῆς Τότσι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν
τόσο ὑπερόχη, ὥστε μὴ θανάτων
ἀγωνία πλανοῦσαν πάνω ἀπὸ τὴ
σκηνή... Ἦσαν ὅλοι οἱ ἡ ἡ-
ρωὶς πεθάνει στὸ τέλος τοῦ ἔρ-
γου... Καὶ περὶ μὴν μὴ ἀντιπρο-
νοῖα νὰ δοῦν τι θὰ ἔκανε ἡ Κορ-
νηλία γὰ νὰ φανῇ ὑπερόχη καὶ
στὸ θάνατό της... Καὶ ἡ ἀόρατη
καρμὴν καὶ ἡ ἀόρατη πρᾶξις
μαζὺ πᾶν τὴν καριέρας της.

Κατὰ τὸ τελευταῖον διάλειμμα,
περὶν ἀνάμεσα σπὴν πᾶν μὴν
τὸν λουλουδιῶν πὺ γεμίζαν τὸ
καμαρίνιν της, τὴ στιγμή πὺ τὸ
καμαρίνιν χτυποῦσε γιὰ τὸ ἀνέβα-
σμα τῆς αὐτῆς, ἡ Κορνηλία ἔπαιζε ἕνα

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Βασιλεύς εγγόφισε όλη την ιστορία του γάμου της Ίωάννας με το στρατάρχη και την αχώρησε του επί 'Ερρίκου Β'. Έπειτα από τις επίμονες ενέργειες του Κοντοσταυλού, Εγγόφισε ακόμα τον επαινεθόνησαντα γάμο της αδελφής του Αρτέμιδος με το Φραγκίσκο ντε Μονμορανσύ, οι οποίοι από την ημέρα του γάμου τους ζούσαν χωριστά. Τά ηξερε όλα αυτά και τώρα βρισκότανε σε δύσκολη θέση για το τι έπρεπε να κάνει.

Ο στρατάρχης ανέληφθη άμέσως την άμνηστια του βασιλέως και πρόσθεσε διανύα :

— Μεγαλειότατε, δεν πρόκειται απλώς για την κήρυση ή την αχώρησή του πρώτου μου γάμου. Εγώ ήρθα απλώς να επικαλεσθώ τη δικαιοσύνη σας για δύο άτιγες γυναίκες, μητέρα και κόρη, ή όποιες άρπαχτηκαν απ' τη μικρή και πατεινή φουλά όπου ζούσαν ήσυχά και βυθίστηκαν στη δυστυχία. Έρχομαι να ζητήσω τη βοήθειά σας για την απελευθέρωσή των δύο δυστυχισμένων πλασμάτων και συγχρόνως να καταγγείλω τον άρρεό και έδικο αδελφό μου. 'Α, νάτος μάλα, μεγαλειότατε...

Και ο Φραγκίσκος άπλωσε απότομα το χέρι στην πόρτα, ή όποια έδειχνε τη στιγμή άνοιγόνταν για να μη μέσα ο στρατάρχης Έρρίκος Μονμορανσύ.

Ο Έρρίκος ήταν κάτοικος σάν κερί. Οι δύο αδελφοί κιντήσαν μια στιγμή ή ένας τον άλλο σιωπηλά, και αυτή ή στιγμή φάνηκε και στους δύο σαν μια όλοκληρη ζωή. 'Αν το μένος είχε τη δύναμη να χειρονοβολή, χωρίς άλλο οι δύο αυτοί άνθρωποι θα έφταναν άμέσως νεκροί από τα βλέμματα που αντίλλαζαν.

Ο Έρρίκος, μόλις έβλεπε πίσω του την πόρτα, σπρώχνε επάνω της, σαν να τον είχαν εγκαταλείψει ή δυνάμεις του. 'Ωστόσο, ή Έρρίκος ηγαίνοντας στο Λούβρο ήξερε ότι θα συναντούσε εκεί τον αδελφό του και είχε προετοιμαστεί γ' αυτή τη συνάντηση. Είχε προαιαντήσει τι θα του λεγε ο Φραγκίσκος και είχε σχεδιάσει από πριν μια τρομερή απάντηση που θα του δινε και που άστυε πως θα τον συνέτριβε. Μόλις όμως άνοιξε την πόρτα και βρέθηκε αντίκρου σόν αδελφό του, χάθηκε άμέσως το θριαμβευτικό χαμόγελο που είχε στο χέλιό του. Έμεινε σχεδόν άποληθμένος, σαν να μην του είχε πεί τίποτε στο δρόμο ή λογαγός Νανσύ και να μην τον είχε προειδοποιήσει. Κατόρθωσε όμως, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια να κρατή ήσυχος, προχώρησε με σταθερό βήμα προς το βασιλιά και του είπε με θάρρος :

— Μεγαλειότατε, μου κάμειτε την τιμή να με καλέσετε εδώ. Νά με λοιπόν, είμαι έτοιμος να υπακούσω στις διαταγές σας...

Ο έπιότης ντε Παρνταγιάν είχε άποσυνθεί σε μια γωνιά της αίθουσής, όπου ή Έρρίκος Μονμορανσύ δεν τον πρόσεξε. 'Από εκεί παρακολουθούσε κάθε κίνηση, κάθε λέξη, κάθε χειρονομία.

— Κύριε Μονμορανσύ, είπε ή βασιλεύς στον Έρρίκο, υπερβολικά συγχωρημένος, σας εκάλισα εδώ 'βασις' από την έπιμονή παρόλ'αυτή του αδελφού σας. 'Ακούστε λοιπόν, αν εύαρεστείστε, αυτά που θα σας πω ή έξοχότατος Φραγκίσκος ντε Μονμορανσύ και κατόπιν άπαντάτε. Έμπρός, άρχιστε, στρατάρχα...

Ο Φραγκίσκος, από τη στιγμή που είδε τον αδελφό του να μπαίνει κατελήφθη από σκοτοδίνη. 'Ηταν τόσο πολύ ζαλισμένος, ώστε μίλησε με κόπο και με φωνή που μόλις άκούονταν.

— 'Ας εύαρεστηθεί, είπε, ή όμεινέρα μεγαλειότης, να ρωτήση τον κύριο τι άπόγινε ή κόμησσα 'Ανναμπέλλα ντε Πιέν και ή κόρη της Λουίζα...

Επακούούθησε μια νεκρική σιωπή όλ'όλων λεπτών και ή Φραγκίσκος έπειτα πρόσθεσε :

— 'Αν άπάντησή με εύλιχρίνεια στην ερώτησή μου και ύποσχεθώ ότι θα πάμην να τις καταδιώκω στο έξής, θα τον συγχωρήσω για όλα όσα μούκανε ως τώρα...

— 'Ακούσατε, στρατάρχα ; 'Απάντηστε ! διάταξε ή βασιλεύς.

Ο Έρρίκος όρθωσε περήφανα το άνωστημά του και χειρονοβολώντας τον αδελφό του μ' ένα βλέμμα γεμάτο θρίαμβο και κακία είπε :

— Για να άπάντησω όπως πρέπει, άς εύαρεστηθεί προτίτερα ή μεγαλειότης σας να ρωτήση τον κύριο στρατάρχη αν έπληξε ή όχι σ' ένα μέγαρο της όδου Μπετιζιό, πουά πρόσωπα συνάντησε εκεί και τι συμφώνησε μαζί τους.

Μια νεκρική όχωρότητα απλώθηκε άμέσως στο πρόσωπο του Φραγκίσκου.

Ήταν ή έπιότης ντε Παρνταγιάν, ή όποιος προχώρησε λίγα βήματα προς το βασιλικό θρόνο...

κόσμου, ή όποιος κατάλαβε ότι ή αδελφός του ένοούσε την έλπίση του στους σιννομοτούντας κατά του Βασιλέως Ουγενότου. Παρόλ'αυτήν λοιπόν να βρή μια απάντηση, αλλά ή λέξις δεν έρχότανε στο μυαλό του.

— 'Αδελφ'... βοήγησε υπόκοφα κιντήζοντας ήγρη τον αδελφό του, χωρίς να τον άκούση ή βασιλεύς.

— Λοιπόν, άκού ή έξοχότατος στρατάρχης δεν καταδέχεται απάντησή, θα άπάντησω έγώ γ' αυτόν, είπε ή Έρρίκος.

— Μία στιγμή, έξοχότατε ! τον διέκρινε έξωθεν μια φωνή ραχή, σταθερή και συνάμα εύρωστη, που έκανε τον Φραγκίσκο σιωπή από έλπίδα, τον βασιλέα από περίεργη, και τον Έρρίκο από θυμό.

Ήταν ή έπιότης ντε Παρνταγιάν, ή όποιος προχώρησε λίγα βήματα προς το βασιλικό θρόνο και τοποθετήθηκε ανάμεσα στους δύο αδελφούς.

Και πριν προφτάσουν να του επιβάλουν σιωπή, πριν ή βασιλεύς συνέλθη από την έκπληξή που τον πρόξενε ή έπιότασή του στον, ή έπιότης έξακολούθησε :

— Μεγαλειότατε, σας ζητώ χίλιες φορές συγχώρησή για την απειά μου. 'Επειδή όμως έχω παρακληθεί εδώ ως μάστιγ, όφείλω μιλώσω και να πω στο στρατάρχη Έρρίκο Μονμορανσύ ότι ή έπιότης στην άσχημη ερώτησή του δεν ενδιαφέρει καθόλου την απειά μεγαλειότης.

— Και γιατί, παρακαλώ ; ρώναξε ή Έρρίκος. Πως άπαισά που τον τολμάτε και μιλάτε μπροστά στο βασιλιά χωρίς να ρωτήσετε ;

— Δεν σας ενδιαφέρει έσως ποιος είμαι έγώ, κύριε στρατάρχ' άποκρίθηκε ή έπιότης. 'Εκείνο που ενδιαφέρει είναι να πω ότι δεν άξίζει να κάνουμε λόγο για την έπιότασή μου, αν δεν μιλώσουμε προτίτερα για τη δυστυχία της 'Ανναμπέλλας.

Όσο μιλούσε ή παλιμρός νέος, που σάτερο παρασάταν ή Έρρίκος ντε Μονμορανσύ και ένοιουθε το έδαφος να ξεσηκωθεί κάτω από τα πόδια του. Κατάλαβε πως γ' ή δουλ' του σ' αυτό το θέμα ή 'Ανναμπέλλα.

— Τι σημαίνουν όλα αυτά ; άνέκραξε άπ' τον νώτο ή βασιλεύς.

— Τι σημαίνουν, μεγαλειότατε ; είπε ή έπιότης. Σημαίνουν ότι ή ερώτησή που κάμει στρατάρχ' ήταν έντελώς άσχημη με την έννοια της ή οποια παρανομαστήκανε απροστάς.

— Είπε αλήθεια, είπε ή Κάρολος Θ'. 'Ερρίκος Μονμορανσύ, ότι ή ερώτησή σας ήταν έντελώς άσχημη ;

Ο Έρρίκος άφησε έναν βαθύ άναπνοή και άποκρίθηκε :

— Είπε αλήθεια !

Ο Φραγκίσκος ντε Μονμορανσύ έβλεπε στον Παρνταγιάν ένα βλέμμα όλο εύρησιν, σαν να του έλεγε :

— Μου σώσατε τη ζωή ! Σας εύχαριστώ για τη βάρη της ψυχής μου !...

Ο βασιλεύς όμως, φέρσε περίεργη και απειλητική ματιά στον Παρνταγιάν :

— 'Ερρίκος, άναρωτήθη τον Έρρίκο :

— Και όμως, έξοχότατε, από άδωρο έρωτα κάμω μέγαρο της όδου Μπετιζιό. Παρόλ'αυτήν όμως, έξηγηθήτε μου. Σας παρακαλώ να είστε πρόχειτος ;

Ήταν όλοάδωρο ότι ή βασιλεύς απάντησε :

— 'Ερρίκος κατάλαβε ότι ή ζωή του έξηγούσε από τη στιγμή που έπαισε να σώση τον αδελφό του, γιατί ήταν άναγκαζμένος να πει ψέμμα για να σώση τον αδελφό του, είπε :

— Μεγαλειότατε, πρόκειται για το μέγαρο της διαίτησης Γαβριέλας Κόμης γυναικαδουλειά !...

— 'Α, ή ! Κατάλαβα ! είπε ή Κάρολος χαμογελώντας πορφυρά.

— Όμολογώ, μεγαλειότατε, έξακολούθησε ή Έρρίκος. 'Εάν ήταν πολύ διαφέρετο για μένα να διατηρώ μια τέτοια ιστορία, μάλιστα πρόκειται για τον δούκα Γαβριέ, που είναι φίλος μου.

Μόλις ή βασιλεύς έλαμψε να γελάει, ή Φραγκίσκος καταλάβαινε ότι είπε :

— Μεγαλειότατε, επιτρέψατέ μου να σας άπενθυμώ ότι είπα εδώ για να επικαλεσθώ τη δικαιοσύνη και τη συνάρησή σας για άποδοθή ή έλευθερία σε δύο δυστυχισμένες γυναίκες, που άπαισά στην καρδιά της τον πόνο της, γιατί χωρίζονταν απ' τον αγαπημένο της.

Ο Κάρολος Θ'. κινήσε τον Μονμορανσύ με το πρόσωπό του μένο και το βλέμμα άπαισής, όπως του συνέβαινε συχνά έσως να μ' ένα σφοδρή συγκίνηση. 'Επ' τέλους συνέλθε και ψέλλισε :

— Ναι, αλήθεια, Μονμορανσύ. 'Εξηγήσ' μου τι θέλεις ;

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΧΕΙΑ ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ΜΙΑ ΑΙΜΑΤΗΡΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Οι Έβραίοι κατά τον μεσαιώνα. Διωγμοί, άποκλεισμοί, έξευτελισμοί. Τό εύδύλλιο της Μαρίας Πατρινοϋ και του νεαρού Έβραίου της Ζακύνθου. Μετά την άπεκάλυψήν. Ο Πατρινός φεύγει εύκογενειακά για την Πάτρα. Η έξαφάνισή της Μαρίας. Κεντά στον αγαπημένο της. Μ' άνδρικά φορέματα. Τό δρώμα. Τέσσερες μαχαίριές στην καρδιά κτλ. κτλ.

Μια νύχτα, σ' έναν άπομερο δρόμο, βρέθηκε ένας νέος σκοτωμένος ! Ο γιατρός που εξέτασε τό πτώμα, είδε με κατάπληξη, ότι έφρόκετο περί γυναικός, ντυμένη άνδρικά !...

Άρχισαν άμέσως άσπληρες άναρτήσεις και άποδείχτηκε τέλος, ότι ή σκοτωμένη ήταν ή κόρη του Πατρινοϋ, ή Μαρία.

Ποιός την σκότωσε όμως ; Στην άρχή ύπέθεσαν, ότι ή ένοχος ήταν ή φίλος της Έβραίας. 'Αλλά ή άναρτήσι άπέδειξε σε λίγο κάτι πιο τρομακτικό : Ο φονής της Μαρίας ήταν ή ίδιας ή πατέρα της !...

Ο Πατρινός σκότωσε την κόρη του, γιατί δεν μπορούσε να ύποψηση την άτιμίασι του όνόματός του. ***

Στά έγγραφα που σώζονται στο 'Αρχείο της Ζακύνθου, ύπάρχει όλη ή ιστορία του δράματος αυτού.

Όταν ή πατέρα της Μαρίας έφυγε απ' την Πάτρα για να βοηθούσε σ' άλλο μέρος του Μοριά, ή Μαρία, τρελή απ' την έρωτική της άπελπισία, έφυγε κρυφά απ' την Πάτρα και πήγε μ' ένα καΐκι στη Ζακύνθο.

Εκεί, άντάμωσε τον αγαπημένο της και ζούσε μαζί του εύτυχισμένα.

Όταν όμως γνώρισε ή πατέρα της στην Πάτρα κ' έμαθε ότι ή κόρη του είχε χαθεί απ' τό σπίτι, κατάλαβε άμέσως που θα ήταν και πέρας κ' αυτός στη Ζακύνθο. Η κόρη του έφτασε στο νησί ντυμένη άνδρικά φορέματα, αλλά ή πατέρα της δεν άργησε να την άνακαλύψη και να τη σκοτώσει !...

Δεν έξορουμε τις λεπτομέρειες του φόνου. Τό μόνο που έξορουμε, είναι ότι ή άτυχη νέα είχε τέσσερες μαχαίριές στο στήθος. Άμέσως ή άστυνομία άρχισε να κατέστη την παντού τον Πατρινό, μα ή φωνή της κόρης του δεν φανότανε πουθενά. Τί είχε άπογίνει ή τραγική αυτής πατέρα, ή κακορίζκος εύκογενειακής ; Όπως άπεδείχθη σε λίγες μέρες, ή Πατρινός τιμώρησε ή ίδιας τον εαυτό του, άποχειρισόμενος.

Κ' ένα προί, ή θάλασσα έξέβρασε στην όμορφη άσπρηλιά του Κρόου Νερού τό πτώμα του. Ο δυστυχισμένος πατέρας, που ή κοινωνικές προήψεις τον άναγκάσαν να γίνη φονής της κόρης του, μόλις έβλεπε τό έγκλημα, βασανίζόμενος απ' την τύχη της συνειδήσεώς του, ρίχτηκε στη θάλασσα.

Η κοινωνία της Ζακύνθου με τό όνομα της Παναγίας, που είχε άράσει κ' έρωτοχτυπήθηκε για καλά μαζί της. Όπως προκύπτει δε από τα έγγραφα της άναρτήσεως που σώζονται ως σήμερα στη Ζακύνθο, κ' ή καρδιά της Μαρίας λαβόταν απ' τό φρεσινό παιδί της 'Αρροδής και δεχόταν κρυφά τον Έβραίο σε πλατωνικές έρωτικές συνεντεύξεις.

Αλλά μπροστά τους ύφάνονταν ένα τρομερό εμπόδιο, τό φάντασμα της θρησκευτικής προλήψεως, που δεν επέτρεπε, με κανένα τρόπο, την ένωση των με τό δεσπό του γάμου. Η εύκογένεια του Πατρινοϋ άποκρίστηκε, δεν θα μπορούσε να μείνη παιά στη Ζακύνθο, αν δεχόταν για γαμπρό της τον Έβραίο. Κ' όμως οι δύο αγαπημένοι, μολοντί έγνωρίζον τό τρομερό αυτό εμπόδιο, δεν έπαυσαν όστόσο τις συναντήσεις τους, γιατί τους τύλωνε τό έρωτικό πάθος. Τί τους έμειλε τι θα έλεγε ή κοινωνία ; Γι' αυτούς δεν ύπληξε τίποτε άλλο, παρά ή έρωτας που πλημυρίζει τις καρδιές τους. ***

Είσι είχαν τα πράγματα, όταν έξαφνα ή πατέρα της Μαρίας έμαθε τον έρωτα της κόρης του με τον Έβραίο. Η άποκάλυψή αυτή τον έκανε άνο—κάτω. Κατάλαβε ότι δεν θα μπορούσε πεί να παρουσιάσει μαρτάλι στους Χριστιανούς, πως ή ντροπή της κόρης του ήταν μεγάλη και σκέφτηκε με τη γυναικά του να φύγουν άμέσως από τη Ζακύνθο εύκογενειακά και να εξαγορεύσουν στην Πάτρα.

Πράγματι, σε λίγες ημέρες, όλη ή εύκογένεια του Πατρινοϋ έφυγε για την Πάτρα κ' ή Μαρία άκολούθησε τους γονείς της, κρύβοντας δια της βίας από την κατοικία τους και βελαντίνα ταρά τας όμηνες.

Ο Κάρολος Θ'. κινήσε τον Μονμορανσύ με το πρόσωπό του μένο και το βλέμμα άπαισής, όπως του συνέβαινε συχνά έσως να μ' ένα σφοδρή συγκίνηση. 'Επ' τέλους συνέλθε και ψέλλισε :

— Ναι, αλήθεια, Μονμορανσύ. 'Εξηγήσ' μου τι θέλεις ;

Ο Κάρολος Θ'. κινήσε τον Μονμορανσύ με το πρόσωπό του μένο και το βλέμμα άπαισής, όπως του συνέβαινε συχνά έσως να μ' ένα σφοδρή συγκίνηση. 'Επ' τέλους συνέλθε και ψέλλισε :

— Ναι, αλήθεια, Μονμορανσύ. 'Εξηγήσ' μου τι θέλεις ;

Ο Κάρολος Θ'. κινήσε τον Μονμορανσύ με το πρόσωπό του μένο και το βλέμμα άπαισής, όπως του συνέβαινε συχνά έσως να μ' ένα σφοδρή συγκίνηση. 'Επ' τέλους συνέλθε και ψέλλισε :

— Ναι, αλήθεια, Μονμορανσύ. 'Εξηγήσ' μου τι θέλεις ;

Ο Κάρολος Θ'. κινήσε τον Μονμορανσύ με το πρόσωπό του μένο και το βλέμμα άπαισής, όπως του συνέβαινε συχνά έσως να μ' ένα σφοδρή συγκίνηση. 'Επ' τέλους συνέλθε και ψέλλισε :

— Ναι, αλήθεια, Μονμορανσύ. 'Εξηγήσ' μου τι θέλεις ;

Ο Κάρολος Θ'. κινήσε τον Μονμορανσύ με το πρόσωπό του μένο και το βλέμμα άπαισής, όπως του συνέβαινε συχνά έσως να μ' ένα σφοδρή συγκίνηση. 'Επ' τέλους συνέλθε και ψέλλισε :

— Ναι, αλήθεια, Μονμορανσύ. 'Εξηγήσ' μου τι θέλεις ;

Ο Κάρολος Θ'. κινήσε τον Μονμορανσύ με το πρόσωπό του μένο και το βλέμμα άπαισής, όπως του συνέβαινε συχνά έσως να μ' ένα σφοδρή συγκίνηση. 'Επ' τέλους συνέλθε και ψέλλισε :

— Ναι, αλήθεια, Μονμορανσύ. 'Εξηγήσ' μου τι θέλεις ;

Ο Κάρολος Θ'. κινήσε τον Μονμορανσύ με το πρόσωπό του μένο και το βλέμμα άπαισής, όπως του συνέβαινε συχνά έσως να μ' ένα σφοδρή συγκίνηση. 'Επ' τέλους συνέλθε και ψέλλισε :

— Ναι, αλήθεια, Μονμορανσύ. 'Εξηγήσ' μου τι θέλεις ;

*Μία
μόνον τροφή
εἶνε ἡ καμυτέρα*

Ἡ φυσικὴ διὰ τὸ βρέφος τροφή εἶνε τὸ μητρικὸν γάλα. Ἐὰν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τραφῇ τὸ μωρὸ διὰ τοῦ μαστοῦ μὴ τοῦ δίδετε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ Γλάξο.

Ὁ λόγος εἶναι ἀπλούστατος:

Καθὼς τὸ μητρικὸν γάλα ἔτσι καὶ τὸ Γλάξο ἐξασφαλίζει τὴν κανονικὴν καὶ φυσιολογικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ βρέφους διότι, τὸ Γλάξο περιέχει ὅλας τὰς βιταμίνας καὶ τὰ λοιπὰ συστατικὰ τοῦ καλοῦ μητρικοῦ γάλακτος.

Glaxo
Κάμνει Εὐρωπαιὰ Βρέφη

A. E. ΣΤΑΜ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΣ

Τὸ Θήλαστρον Γλάξο

εἶναι τὸ ὑγιεινότερον διότι ἔχει δύο ὁπὰς πράγμα τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει τὸν ἀπόλυτον καθαρισμὸν του καὶ διότι ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνειά του εἶναι λεία καὶ δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐναποθήκευσιν ἀκαθαρσιῶν ἢ γάλακτος ὅπερ ξυμίζει. Ἡ ῥῶγα καὶ ἡ βαλβὶς του εἶναι ἀρίστης ποιότητος καὶ ἐφαρμόζουν εἰς ἀμφότερα τὰ ἄκρα χωρὶς νὰ δύνανται ν' ἀποσπασθῶσι ὑπὸ τοῦ βρέφους.

Ζητήσατε θήλαστρον Γλάξο παρὰ τοῦ Φαρμακοποιοῦ σας.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 52 - ΑΘΗΝΑΙ